

کتابِ دَوْمِ سموئیل

داوود از مرگِ شائول خبر موشه

۱ بعد از قوتِ شائول، داوود از شکستِ ددونِ عمالقیبا پس آمد و دو روز دَ صِقْلَگِ شِشت. ۲ دَ روزِ سَوْمِ بے بلغه یگ نفر قد کالای چک-و-چیره و خاک دَ سر-و-زروی شی از لشکرِ شائول آمد. وختی دَ پیشِ داوود رسید، خود ره دَ زمی آندخته احترام کد. ۳ داوود ازو پُرسان کده گُفت: "از کجا آمدی؟" او دَ جواب شی گُفت: "از لشکرِ اسرائیل دوتا کدیم." ۴ داوود دَ زشی گُفت: "بلده مه بگی که چیز کار شد." او گُفت: "مردم از جنگ دوتا کد و غدرِ ازوا کُشته شده افتد. شائول و باچه شی یوناتان ام کُشته شد." ۵ اوخته داوود دَ جوانی که بلده ازو خبر اورد، گُفت: "چطور فامیدی که شائول و باچه شی یوناتان مرده؟" ۶ امو جوان که بلده شی خبر اورد، گُفت: "اتفاقاً مه از کوهِ جَلبوعِ تیر موشدم، دَ اونجی دیدم که شائول دَ نِزه خُو تکیه کده و گاڈی های جنگی و سوارای دُشمو دَ زو نزدیک شده مور. ۷ او پُشت خُو ره توخ کد و مره دیده کوی کد. ما گُفتم، 'امر کو.' ۸ او دَ ز مه گُفت: 'تو کی آستی؟' دَ جواب شی گُفتم، 'ما یگ عمالیقی آستم.' ۹ اوخته دَ ز مه گُفت: 'دَ بله مه ایسته شو و مره بکش، چراکه ما سخت زخمی شدیم، لیکن جان هنوز دَ وجود مه آسته.' ۱۰ پس ما دَ بله ازو ایسته شده او ره کُشتم، چون ما فامیدم که بعد از اوطور زخمی شدو او زنده نمومنه. بعد ازو ما تاج سر شی و بازو بندِ بازوی شی ره گُرفتم و دَ اینجی دَ پیشِ بادار خُو اوردم."

۱۱ اوخته داوود و تمام کسای که قد شی بود از جاغه خُو گُرفته کالای خُو ره چک کد. ۱۲ اونا بلده شائول و باچه شی یوناتان و بلده لشکرِ خداوند و خانوارِ اسرائیل ماتم گُرفته چخرا کد و تا شام روزه گُرفت، چراکه اونا قد دم شمشیر کُشته شده افتد.

۱۳ داوود دَ امرو جوان که بلده شی خبر اورد گُفت: "تو از کجا آستی؟" او گُفت: "ما باچه یگ آدم بیگنه از عمالیق آستم." ۱۴ داوود دَ زشی گُفت: "چطور تو نترسیدی که دست خُو ره باله کده مسح شده خداوند ره کُشتی؟" ۱۵ اوخته داوود یکی از نفرای خُو ره کوی کده گُفت: "پیش بیه، دَ بله ازی حمله کو!" پس او آمده او ره زد و او مرد. ۱۶ داوود دَ زو گُفت: "خون تو دَ گردون خود تو بشه، چراکه دان تو دَ بله تو شاهدی دد وختیکه گُفتی، 'ما مسح شده خداوند ره کُشتم.'"

نوحه خانی داوود بلده شائول و یوناتان

۱۷ داوود اینی نوحه ره دَ باره شائول و باچه شی یوناتان خاند: ۱۸ -- و امر کد که «نوحه کمون» بلده اولاده یهودا یاد دده شنه. ای نوحه دَ کتابِ یاشار ام نوشته یه.--

۱۹ "شان-و-شوکت تو ای اسرائیل، دَ جای های بلند تو کُشته شد.

زورآورا چطور کُشته شده افتد!

۲۰ ای توره ره دَ جت نکید

و دَ کوچه های آشقلون اعلان نکید؛

اگه نه دخترینِ فلسطینیا خوش موشه

و دخترینِ ناختنه ها خوشحالی مونه.

۲۱ آی کوه های جلیوع، شبنم و بارو د بِلَه شُمو نَباره
و از کِشتزار های شُمو هدیه ها حاصل نَشْنه!
چُون د اُونجی سپِر زورآورا قد خاک-و-خُون آلوده شُد،
سپِر شائول، که دِیگه قد روغو مَسَح نَشْد.

۲۲ از خُون کُشته شُدِه ها
و از چربی زورآورا،
کمون یوناتان پس تاو نَخورد
و شمشیرِ شائول خالی پس نَمَد.

۲۳ شائول و یوناتان دوست دَشْتنی و خوش-آیند بُود،
اونا د زندگی و مرگ از یگدِیگه خُو جدا نَشْد!
اونا از بُرگُج ها کده تیزتر بُود
و از شیرا کده قوی تر.

۲۴ آی دُخترِونِ اسرائیل، بلده شائول چخرا کنید،
بلده کسی که کالاهای سُرخ و چیزای نفیس ره دَز شُمو مَویوشند
و زیوراتِ طَلایی ره د کالای شُمو سخت مَوکد.

۲۵ زورآورا چطور د دَورونِ جنگ کُشته شُدِه اُفتد!
یوناتان کُشته شُدِه د جای های بلند اُفتد!
۲۶ آی برار مه یوناتان، ما بلده تُو عَصَه مَوْم؛
تُو بلده مه غدر خوش-آیند بُودی.
مُحَبَتِ از تُو بلده مه کَلو خاص بُود،
خاصتر از مُحَبَتِ خاتونو.

۲۷ زورآورا چطور کُشته شُدِه اُفتد!
و سلاح های جنگی چطور از بَین رفت!

داوود پادشاهِ یهودا موشه

۲ بعد امزی واقعه داوود از خداوند هدایت طلب کده گفت: "آیا سون باله د یکی از شارای یهودا بورم؟" خداوند
دَز شی گفت: "بورو." داوود گفت: "د کدم شی بورم؟" او گفت: "د جبرون." ۲ پس داوود قد دُو خاتون خُو،
آخینوعم یزرعیلی و آبیجایل بیوه نابال کرملی د اُونجی رفت. ۳ داوود امو کسا ره که قد شی بُود، هر کدم شی ره قد
خانوار شی د اُونجی بُرد؛ و اونا د شارای جبرون جای-د-جای شُد. ۴ اوخته مردای یهودا آمده داوود ره د اُونجی مَسَح کد
تا پادشاهِ خانوارِ یهودا شُنه.

وختی دَ داوود گفته شد که مردمِ یابیشِ جلعاد شائول ره دَفن کده،^۵ داوود قاصدا ره دَ پیشِ مردمِ یابیشِ جلعاد ریی کد و دزوا گُفت: "خداوند شمو ره برکت بدیه، چون شمو دَ حقِ بادر خُو شائول مهربانی کده او ره دَفن کدید. ^۶ آلی دُعا مُونم که خداوند مُحَبَّت و وفاداری خُو ره نصیب شمو کنه؛ و ما بخاطرِ امزی کار شمو دَ حقِ شمو خویی مُونم. ^۷ پس بیلید که دستای شمو قوی بشه و دلیر بشید؛ ازی که بادر شمو شائول فوت کده، خانوارِ یهودا مره مَسَح کده و دَ بله خُو پادشاه جور کده."

جنگِ داوود قد خانوارِ شائول

^۸ دَ عینِ حالِ اَبیرِ باچه نیر قومندانِ لشکرِ شائول، ایشبوشتِ باچه شائول ره گرفته دَ مَحَناییم اُورد ^۹ و او ره دَ بله جلعاد، اَشیریا،^{۱۰} یزرعیل، افرایم، بنیامین و تمامِ اسرائیل پادشاه جور کد. ^{۱۱} ایشبوشتِ باچه شائول چل ساله بود که دَ بله اسرائیل پادشاه شد و دُو سال پادشاهی کد، لیکن خانوارِ یهودا از داوود پیروی کد. ^{۱۱} مدتی که داوود دَ جبرون دَ بله خانوارِ یهودا پادشاهی کد هفت سال و شش ماه بود.

^{۱۲} دَ امزو عیتِ اَبیرِ باچه نیر و خدمتگرایِ ایشبوشتِ باچه شائول از مَحَناییم بُر شده دَ جبعون آمد. ^{۱۳} و یوآب باچه صَرویه^{۱۴} و خدمتگرایِ داوود ام بُر آمد و دَ نزدیکِ نُوَرِ جبعون قد ازوا رُوی دَ رُوی شد. یگِ جَمِ ازوا دَ یگِ طرفِ نُوَرِ شِشت و دیگه جَمِ ازوا دَ دیگه طرفِ نُوَر. ^{۱۴} اوخته اَبیرِ دَ یوآب گُفت: "بیل که مردای جوان باله شنه و دَ پیشِ رُوی مو زورآزمایی کنه." یوآب گُفت: "خویه، باله شنه." ^{۱۵} پس اونا باله شده دَ حسابِ پیشِ آمد، دوازده نفر از بنیامین از طرفِ ایشبوشتِ باچه شائول و دوازده نفر از خدمتگرایِ داوود. ^{۱۶} اوخته هر کدمِ ازوا سرِ حریفِ خُو ره گرفت و شمشیر ره دَ بَغَلِ حریفِ خُو گور کد و پگِ ازوا یگجای دَ زمی اُفتد. امزی خاطرِ اُونجی ره «حَلَقَتِ هُصُوریم»^{۱۷} نامِ ایشت که دَ جبعون آسته. ^{۱۷} دَ امزو روز جنگِ عَدَرِ سخت بود و اَبیر و مردایِ اسرائیل از پیشِ مردایِ داوود شکست خورد.

^{۱۸} سه باچه صَرویه یوآب، ایشای و عَسائیل دَ اُونجی بود؛ و عَسائیل رقمِ اهُوی و حَشی آلی چابک-و-تیز بود. ^{۱۹} پس عَسائیل اَبیر ره دُمبال کد و دَ عیتِ دُمبال کدونِ اَبیرِ طرفِ راست یا طرفِ چپِ تاو نخورد. ^{۲۰} اَبیرِ پُشتِ خُو ره توخ کده گُفت: "عَسائیل، تُو آستی که مره دُمبال مونی؟" او گُفت: "آره، ما آستم." ^{۲۱} اَبیرِ گُفت: "طرفِ راست یا چپِ تاو بخور و یکی از جوانا ره دستگیر کده سلاحِ شی ره بگیری و بورو." مگمِ عَسائیلِ نَخاست که از دُمبال کدونِ ازو دست بکشه. ^{۲۲} اَبیرِ بسمِ دَ عَسائیلِ گُفت: "از دُمبال کدونِ مه پس تاو بخور. چرا باید تُو ره دَ زمی بزئم؟ بعد ازو چطور میتئم رُوی خُو ره دَ برار تُو یوآب نشو بدیم؟" ^{۲۳} لیکن عَسائیلِ نَخاست که پس تاو بخوره؛ اوخته اَبیرِ نیزه خُو دور دده دَ کوره ازو زد که نیزه از پُشتِ شی بُر شد و او دَ اُمونجی اُفتده جای-د-جای مُرد. و هر کسی که دَ اُونجی رسید، یعنی دَ امزو جای که عَسائیل اُفتده مُرد، ایسته شد.

^{۲۴} مگمِ یوآب و ایشای دَ دُمبالِ اَبیرِ رفت و دَ عیتِ اُفتو شِشتو دَ تپه اَمّاه که رُوی دَ رُوی جیحِ دَ راهِ بیابونِ جبعون آسته رسید. ^{۲۵} اولاده بنیامین دَ گردِ اَبیرِ جم شد و اونا یگِ دسته جور شده دَ بله یگِ تپه ایسته شد. ^{۲۶} اوخته اَبیرِ چیغ زده دَ یوآب گُفت: "آیا شمشیر باید همیشه مو ره کُشتار کنه؟ آیا تُو نمیدنی که عاقبتِ ازی کار تلخ آسته؟ پس تا کی دَ نفرای خُو امرِ نمونی که از دُمبال کدونِ برارون خُو پس تاو بخوره؟" ^{۲۷} یوآب دَ جوابِ شی گُفت: "دَ خُدای زنده قَسَم که اگه توره نَموگفتی، لشکرِ مو تا صُبح از دُمبال کدونِ برارونِ اسرائیلی خُو دست نَمیکشید." ^{۲۸} پس یوآب شپیور ره دَ صدا اُورد و تمامِ لشکرِ ایسته شد و اونا مردایِ اسرائیل ره دیگه دُمبال نکد و دیگه درگیرِ جنگ نشد. ^{۲۹} اَبیر و نفرای شی تمامِ امزو شاو از راهِ عَرَبه سفر کد و از دریایِ اُردُن تیر شد و تمامِ صُبح رفته دَ مَحَناییم رسید.

^۹ ۲:۹ دَ جای «اَشیریا» دَ زبونِ عبرانی «اَشوریا» نوشته یه. ^{۱۰} ۲:۱۳ صَرویه خوارِ داوود بود. ^{۱۱} ۲:۱۶ «حَلَقَتِ هُصُوریم» یعنی «میدانِ دم

۳۰ وختی یوآب از دُمال کدون اَبنیر پس آمد و تمام مردُم ره جم کد، از خدمتگاری داوود بَغیر از عَسائیل نَزده نفر گُم بود. ۳۱ لیکن خدمتگاری داوود سه صد و شصت نفر بنیامینی ره که نفرای اَبنیر بود، زده کُشتند. ۳۲ اونا عَسائیل ره باله کد و بُرده دَ قَبْرِ آتِه شی دَ بَیت-لَحَم دَفن کد. اوخته یوآب و نفرای شی تمام شاو راه رفت و دَ غَبتِ روز واز شدو دَ جبرون رسید.

۳ جنگ دَ بَینِ خانوارِ شائول و خانوارِ داوود طُول کشید؛ داوود روز دَ روز قوی مُوشد، لیکن خانوارِ شائول روز دَ روز ضعیف شُدِه مورفت.

باچه های داوود

۲ اینی باچه ها بلده داوود دَ جبرون دَ دُنیا آمد: باچه اولباری شی اَمنون از اَخینوعَم یزرعیلی، ۳ دوّم شی کیلاب از اَبیجایل بیوه نابالِ کَرملی، سوّم شی اَبشالوم باچه مَعکه دُخترِ تلمای پادشاهِ جِشور، ۴ چارُم شی ادونیاہ باچه حَکیت، پنجم شی شِفطیا باچه اَبیطال ۵ و ششم شی یتَرعام از عِگله خاتونِ داوود. پگِ امزیا بلده داوود دَ جبرون دَ دُنیا آمد.

اَبنیر قد داوود یگجای موشه

۶ وختیکه دَ بَینِ خانوارِ شائول و خانوارِ داوود جنگ بود، اَبنیر خود ره دَ مینکلِ خانوارِ شائول قوی جور مُوکد. ۷ شائول یگ کَنیز دَ نامِ رِصفه دَشت که دُخترِ آیه بود. اوخته ایشبوشِت دَ اَبنیر گُفت: ”چرا قد کَنیزِ آتِه مه خاو کدی؟“ ۸ اَبنیر بخاطرِ توره ایشبوشِتِ عَدَر قار شد و گُفت: ”آیا ما یگ کَلِه سگ بلده یهودا اَسْتُم؟ تا امروز ما دَ خانوارِ آتِه تُو شائول، دَ برارون شی و دَ دوستای شی وفادار بودیم و تُو ره دَ دِستِ داوود تسلیم نَکدیم؛ ولے امروز تُو مَرِه بخاطرِ امزی خاتو گناهکار حساب مونی. ۹ خدا امی ره، بلکه کَلوتر ازی ره دَ حقی اَبنیر انجام بدیه؛ اگه ما اَمو چیز ره که خُداوند دَ داوود قَسَم خورده، بلده شی انجام نَدیم ۱۰ و پادشاهی ره از خانوارِ شائول گِرَفته تَخْتِ داوود ره دَ بَلِه اِسرائیل و یهودا از دان تا بَعیرِ شَبَع برقرار نَکنم.“ ۱۱ ایشبوشِت نَتَنست که دَ جوابِ اَبنیر چیز بَگیه، چُون اَزُو مِیترسید.

۱۲ اوخته اَبنیر از طرفِ خود خُو قاصدا ره دَ پیشِ داوود رَیی کده گُفت: ”ای سرزمی از کی اَسته؟ قد ازمه عهد بسته کُو و ما دِستِ خُو ره قد ازتو یگ مُونم تا تمام اِسرائیل ره سُون ازتو بیرم.“ ۱۳ داوود گُفت: ”خوبه، ما قد تُو عهد بسته مُونم، لیکن یگ چیز از تُو مِیخایم که اینی اَسته: وختیکه دَ دیدون مه مییی مِیخال دُخترِ شائول ره گِرَفته بَیر، دَ غَیرِ اَزُو رُوی مَرِه نَمینگری.“ ۱۴ اوخته داوود قاصدا ره دَ پیشِ ایشبوشِتِ باچه شائول رَیی کده گُفت: ”خاتون مه مِیخال ره که دَ صد پوستِ ختَنه فَلَسطینیا بلده خُو نامزاد کدُم، دَ پیشِ مه رَیی کُو.“ ۱۵ پس ایشبوشِتِ نفر رَیی کده او ره از شُوی شی فَلَطِیعیل باچه لایش گِرَفت. ۱۶ ولے شُوی شی ام قد ازو قتی رفت و از پُشتِ اَزُو تا بَحوریم چخرا کده آمد. اوخته اَبنیر دَ فَلَطِیعیل گُفت: ”تاو خورده پس بوره.“ و او پس رفت.

۱۷ دَ عَینِ حالِ اَبنیر قد ریش سفیدای اِسرائیل گپ زده گُفت: ”چند مَدَت موشه که شُمو مِیخاهید که داوود دَ بَلِه شُمو پادشاه شنه. ۱۸ پس آلی خاست خُو ره انجام بدید؛ چُون خُداوند دَ باره داوود گُفته، دَ سِیله خدمتگار خُو داوود، قَوْمِ خُو اِسرائیل ره از دِستِ فَلَسطینیا و از دِستِ پگِ دُشمنای شی نِجات مِیدیم.“ ۱۹ امچنان اَبنیر توره خُو ره دَ گوشِ بنیامینیا رَسند؛ و بعد اَزُو اَبنیر دَ جبرون رفت تا تمام چیزای ره که دَ نَظَرِ مردُمِ اِسرائیل و خُصوصاً دَ نَظَرِ پگِ خانوارِ بنیامین خُوب معلوم شُدُد، دَ داوود بَگیه. ۲۰ پس اَبنیر قد بیست نفر خُو دَ پیشِ داوود دَ جبرون آمد و داوود بلده اَبنیر و نفرای که قد شی بود یگ مِهمانی ترتیب دَد. ۲۱ اوخته اَبنیر دَ داوود گُفت: ”ما باله شُدِه مورم و تمام اِسرائیل ره دَ پیشِ بادارِ خُو پادشاه جم مُونم تا اونا قد ازتو عهد بسته کنه و تُو دَ بَلِه پگِ حُکمرانی کنی، اَمو رقم که دلِ تُو مِیخایه.“ پس داوود اَبنیر ره رُخصت کد و او بَخیر-و-سلامت رفت.

۲۲ دَ امزُو غَبْتِ خِدْمَتگَارایِ دَاوُود و یوآب از یگِ حمله پس آمد و قد خُو غَدْر وُلجِه اُورِد. لیکن اَبْنیرِ قَد دَاوُود دَ جِبرون نَبُود، چُون دَاوُود اُو رِه رُخَصَت کُدُ و اُو بَخیر-و-سَلَامَت رِفْتُد. ۲۳ وختی یوآب و تمام لشکری که قد شی بود رسید، دَ یوآب گُفْتِه شُد که، ”اَبْنیرِ باچِه نیرِ دَ پِیشِ پادشاه اَمَدُ و پادشاه اُو رِه رُخَصَت کد و اُو بَخیر-و-سَلَامَت رِفْت. “ ۲۴ اوخته یوآب دَ پِیشِ پادشاه رِفْت و گُفْت: ”چی کدی؟ اونه، اَبْنیرِ قَد پایِ خُو دَ پِیشِ تُو اَمَدُ؛ چَرَا اُو رِه رُخَصَت کدی که بوره؟ ۲۵ تُو مِیدَنی که اَبْنیرِ باچِه نیرِ اَمَد تا تُو رِه بازی بَدیه و دَ بارِه رِفْت و اَمَد تُو معلُومات بَگیرِه و از تمام کارای که تُو انجام مِیدی باخبر شَنه.“

۲۶ اوخته یوآب از حُصُورِ دَاوُود بَرُو رِفْت و قاصِدَا رِه از پُشتِ اَبْنیرِ رَی کد و اُونَا اُو رِه از تَوْرِ سِیره پس اُورِد؛ لیکن دَاوُود خَبر نَشُد. ۲۷ وختیکه اَبْنیرِ دَ جِبرون پس اَمَد، یوآب اُو رِه دَ درگِه شارِ گوشه کد تا قد شی توره خُصُوصی بَگیه؛ اوخته دَ اُونجی بَخاطِرِ اِنْتِقامِ خُونِ بَرارِ خُو عَسائیلِ قَد خَنجَرِ دَ کُورِه شی زَد و اُو مُرِد. ۲۸ پَسانترِ وختی دَاوُود ای توره رِه شِنید، اُو گُفْت: ”ما و پادشاهی مه دَ حُصُورِ خُداوند دَ بارِه خُونِ اَبْنیرِ باچِه نیرِ تا اَبَد بے گُناه اَسْتی. “ ۲۹ خُونِ اَزُو دَ گردونِ یوآب و تمامِ خانوارِ اَتِه شی بَشِه و دَ خانوارِ یوآب همیشه یَگو کس بَشِه که دَ دانه رِیمتُو یا مَرَضِ کولی گِرِفْتارِ بَشِه یا دَ بِلِه تِیاقِ تکیه کُنِه یا قَد دَمِ شَمشیرِ کُشته شُدِه بُفْتِه و یا مُحتاجِ نانِ بَشِه. “ ۳۰ دَ امزی رَقمِ یوآب و بَرارِ شی اَبیشایِ اَبْنیرِ رِه دَ قتل رَسند، چَرَاکه اَبْنیرِ عَسائیلِ بَرارِ ازوا رِه دَ جِبعون دَ جَنگِ کُشتُد.

۳۱ اوخته دَاوُود دَ یوآب و تمامِ نفرای که قد شی بود گُفْت: ”کالایِ خُو رِه چَک کَنید و پلاسِ پوشیدِه بَلدِه اَبْنیرِ ماتم بَگیرید.“ و دَاوُود پادشاه از پُشتِ جِنازه رِفْت. ۳۲ اُونَا اَبْنیرِ رِه دَ جِبرون دَفن کد و پادشاه دَ آوازِ بِلند دَ سِرِ قَبْرِ اَبْنیرِ چَخرا کد؛ و پَگِ مَرْدُمِ ام دَ چَخرا کدو شُد. ۳۳ و پادشاه بَلدِه اَبْنیرِ نوحه خاندِه گُفْت:

”ایا اَبْنیرِ باید رَقمی مومرد که یگِ لَوْدِه مومره؟

۳۴ دِستایِ تُو بسته نَبُود

و پایایِ تُو زولانه نَشُدُد.

رَقمِ کسی که دَ پِیشِ رُویِ شَرِیرو کُشته شُدِه موفتِه،

تُو کُشته شُدِه اُفْتدی.“

و پَگِ مَرْدُمِ بَسْمِ بَلدِه اَزُو چَخرا کد. ۳۵ اوخته پَگِ مَرْدُمِ اَمَد و دَ حالی که هنوز روز بود دَاوُود رِه شَلَّه شُد که نان بُخورِه، لیکن دَاوُود قَسَمِ خورده گُفْت: ”خُدا امی کار رِه، بَلکِه کَلوترِ ازی رِه دَ حَقِ ازمه کَنه، اگه ما نان یا یَگو چِیزِ دِیگِه رِه پِیشِ از شِشتونِ اُفْتو دَ دانِ خُو بَزَنم.“ ۳۶ پَگِ مَرْدُمِ مَتَوَجِه شُد و ای کار دَ نَظَرِ ازوا خُوب معلُوم شُد؛ اَمُو رَقمِ که هر چِیزی رِه که پادشاه انجام مِیدد، دَ نَظَرِ پَگِ مَرْدُمِ خُوب معلُوم موشُد. ۳۷ پس پَگِ نفرایِ دَاوُود و تمامِ اِسْرائیلِ دَ امزُو روز فامید که پادشاه دَ کُشتونِ اَبْنیرِ باچِه نیرِ دِست نَدَشْتِه.

۳۸ و پادشاه دَ خِدْمَتگَارایِ خُو گُفْت: ”ایا شَمُو نَمِیدَنید که یگِ سرکرده و یگِ مَرِدِ بَزْرگِ اِمروز دَ اِسْرائیلِ کُشته شُدِه اُفْتد؟ ۳۹ ما اِمروز ضَعیفِ اَسْتَم، باوَجُودِ که پادشاهِ مَسَحِ شُدِه اِیم؛ امی نفرَا، یعنی باچِه های صَرُوبِه از مه کده قَوی تَرِ اَسْتِه. خُداوند شَرِیرو رِه دَ مُطابِقِ شَرارتِ شی جَزَا بَدیه.“

کُشته شُدونِ اِیشبوشِت

۴ وختی اِیشبوشِت باچِه شاقول شِنید که اَبْنیرِ دَ جِبرون کُشته شُدِه، دِست-و-پایِ شی سُسْت شُد و تمامِ اِسْرائیلِ دَ وَحْشَتِ اُفْتد. ۲ باچِه شاقول دُو نفر دَشت که اُونَا قومندانایِ دِستِه تَعْرِضی بود؛ نامِ یگِ ازوا بَعنه بود و نامِ دِیگِه شی رِیکاب. اُونَا باچِه های رِمُونِ بَیروتی از اولادِه بِنیامینِ بود، چُون بَیروت دَ جَمِ بِنیامینِ حِساب موشُد؛ ۳ لیکن بَیروتیا دُوتا کده دَ جِتایم رِفْتُد و تا اِمروز دَ اُونجی دَ عِنوانِ بَیگنه زندگی مونه.

^۴ یوناتان باچه شائول یگ باچه دشت که از هر دُو پای خُو شل بُود. او پنج ساله بُود که خبر کُشته شُدون شائول و یوناتان از یزرعیل رسید. اوخته دایه شی او ره د بگل خُو گِرِفته دوتا کد، مگم د غَیتیکه د عَجَله دوتا مُوکد، او از بگل شی اُفتند و شل شد؛ نام امزُو باچه مِفیوشت بُود.

^۵ یگ روز ریکاب و بعنه باچه‌های رمون بیروتی رفته د غَیت گرمی روز د خانه ایشبوشت داخل شد و او د خاو چاشتی بُود. ^۶ اونا د بانه ازی که گندم میگیره د مَنه خانه داخل شد و قد شمشیر د کوره ایشبوشت زد؛ بعد ازو ریکاب و برار شی بعنه دوتا کد.^a

^۷ آرے، وختیکه اونا د خانه داخل شد ایشبوشت د اُتاق خاو خُو د بله چارپایی خاو بُود؛ اوخته اونا او ره زده کُشت و سر شی ره از تن شی جدا کد. بعد ازو سر شی ره گِرِفته تمام شاو از راه عَرَبه سفر کد ^۸ و سر ایشبوشت ره د پیش داوود د جبرون آورده د پادشاه گُفت: "اینه، سر ایشبوشت باچه شائول دشمن تو که قصد گِرِفتون جان تو ره دشت. خُداوند امروز انتقامِ بادار مو پادشاه ره از شائول و اولاده شی گِرِفت."

^۹ لیکن داوود د جواب ریکاب و برار شی بعنه باچه‌های رمون بیروتی گُفت: "قسم د زندگی خُداوند که جان مره از هر مُصیبت-و-بدبختی خلاص کده، ^{۱۰} وختی کسی که دز مه خبر دده گُفت، 'اونه، شائول مُرده،' و فکر کد که خبر خوش آورده، ما او ره دستگیر کدُم و د صِقَلگ کُشتُم. امی جایزه بُود که بلده خبر شی دزُو ددُم. ^{۱۱} پس چِقیس کلوتر بشه جایزه مردای شریب که یگ آدم نیک ره د خانه شی د بله جاگه شی کُشته بشه! و آلی آیا خُون ازو ره از شمو بازخواست نکُنُم و شمو ره از روی زمی نابود نکُنُم؟" ^{۱۲} اوخته داوود د مردای جوان امر کد و اونا امو دُو ره کُشت؛ اونا دِست و پای ازوا ره مُنٹی کد و جسدای ازوا ره د پالوی نُورِ جبرون آوزو کد. لیکن سر ایشبوشت ره گِرِفته د قبرِ اَبنیر د جبرون دفن کد.

داوود پادشاهِ اسرائیل موشه

^۱ اوخته تمام طایفه‌های اسرائیل د پیش داوود د جبرون آمد و گُفت: "توخ کُو، مو گوشت و استغون تو اُستی. ^۲ د گذشته ام وختیکه شائول د بله مو پادشاه بُود، ای تو بودی که لشکرِ اسرائیل ره برُو موبردی و داخل میوردی. امچنان خُداوند دز تو گُفت، 'تو قوم مه اسرائیل ره رهبری^b مونی و تو د بله اسرائیل حکمران موشی.'"
^۳ پس تمام ریش سفیدای اسرائیل د پیش پادشاه د جبرون آمد و داوود پادشاه د جبرون د حُصور خُداوند قد ازوا عهد بسته کد و اونا داوود ره مَسح کد تا د بله اسرائیل پادشاه شنه. ^۴ داوود سی ساله بُود که پادشاه شد و چل سال پادشاهی کد. ^۵ او هفت سال و شش ماه د جبرون د بله یهودا پادشاهی کد و سی و سه سال د اورشلیم د بله تمام اسرائیل و یهودا پادشاهی کد.

^۶ د امزو غَیت پادشاه و نفرای شی د اورشلیم د خِلافِ بیوسیا که باشنده‌های امزو سرزمی بُود رفت و اونا د داوود گُفت: "تو د اینجی داخل شده نمیتنی! حتی کورا و لنگا تو ره پس دور میدیه." اونا قد خود خُو موگُفت: "داوود د اینجی داخل شده نمیتنه." ^۷ لیکن داوود قلعه صهیون ره گِرِفت که فعلاً شارِ داوود گُفته موشه. ^۸ داوود د امزو روز گُفت: "هر کسی که میخایه بیوسیا ره بزَنه، باید از جایی که او د مَنه قلعه موره د بله لنگا و کورای که داوود ازوا بد موبره حمله کنه." امزی خاطر گُفته شده: "کور و لنگ د خانه^c داخل نموشه."

^۹ د امزی رقم داوود د قلعه جای-د-جای شد و او ره «شارِ داوود» نام کد. داوود د گرد-و-بر شی از دیوالِ قلعه طرف داخل آبادی کد. ^{۱۰} داوود روز د روز بزرگ شده مورفت، چُون خُداوند، خُدا لَشکرها قد ازو بُود.

^a ۴:۶ د ترجمه یونانی اینی رقم نوشته یه: "خاتونی که دروازه‌وان بُود و گندم غلبیل مُوکد د بله شی خاو آمد و او خاو رفت؛ و ریکاب و بعنه دزکی داخل رفت." ^b ۵:۲ د جای «رهبری» د زبون عبرانی «چوبونی» نوشته یه. ^c ۵:۸ د ترجمه یونانی «خانه خدا» نوشته یه.

۱۱ دَ امزُو غَیْتِ جِیرامِ پادشاهِ صُورِ قاصِدا ره قد چِیوایِ دِرختِ سَرو و نجارا و سنگِ تَراشا دَ پِیشِ داوودِ رَبِی کد؛ و اونا بِلده داوودِ یگِ خانه آباد کد. ۱۲ اوخته داوودِ فامِید که خُداوند اُو ره دَ بِله اِسْرائِیلِ بَحِیْتِ پادشاهِ مُقَرَّر کده و پادشاهی ازو ره بخاطرِ قَوْمِ خُو اِسْرائِیلِ دَ جایگاهِ بِلندِ قرار دَده. ۱۳ بعد ازی که داوود از جبرون دَ اورشَلِیمِ اَمَد، اُو دِیگه کَنیزا و دُخترِو ره امِ خاتُو کد و باچه ها و دُخترِونِ دِیگه ام بِلده ازو دَ دُنیا اَمَد. ۱۴ نامِ هایِ اولادایِ که بِلده ازو دَ اورشَلِیمِ دَ دُنیا اَمَد، ازی قرار آسته: شَموعا، شویاب، ناتان، سُلیمان، ۱۵ ییحار، اِلِیشوع، نِفگ، یافِیع، ۱۶ اِلِیشمع، اِلِیداع و اِلِیفِلط.

داوودِ فَلَسطِینیا ره شِکستِ میدیه

۱۷ وختی فَلَسطِینیا شِنید که داوود ره بَحِیْتِ پادشاهِ اِسْرائِیلِ مَسَح کده، تمامِ فَلَسطِینیا سُونِ باله بِلده پالیدونِ داوودِ اَمَد. امی که داوودِ دَزی باره شِنید، اُو دَ قلعه داخلِ شُد. ۱۸ فَلَسطِینیا اَمَدَه دَ دَرَه رِفائِیا تِیتِ شُد. ۱۹ اوخته داوود از خُداوند هِدایتِ طلب کده گُفت: "آیا دَ خِلافِ فَلَسطِینیا بورم؟ آیا اونا ره دَ دِستِ ازمه تسلیمِ مونی؟" خُداوند دَ داوودِ گُفت: "بورو، ما فَلَسطِینیا ره حتماً دَ دِستِ تُو تسلیمِ مونم." ۲۰ پس داوود دَ بعل-پِراصِیمِ اَمَد و اونا ره دَ اُونجی شِکستِ دَده گُفت: "خُداوند دَ بَینِ دُشمنایِ مه دَ پِیشِ رُویِ مه رخنه کد، رقی می که آوها رخنه مونه." امزی خاطرِ اَمُو جای ره بعل-پِراصِیمِ نام کد. ۲۱ فَلَسطِینیا بُتِهایِ خُو ره دَ اُونجی ایله کد و داوود و نفرایِ شی اونا ره گِرِفته بُرد.

۲۲ فَلَسطِینیا بسمِ باله اَمَد و دَ دَرَه رِفائِیا تِیتِ شُد. ۲۳ اوخته داوود از خُداوند هِدایتِ طلب کد و خُداوند گُفت: "باله نرو، بَلکه دَوره کده دَ پُشتِ سِرِ ازوا بورو و دَ پِیشِ دِرختونِ توتِ دَ بِله ازوا حمله کُو. ۲۴ وختیکه آوازِ قَدَمِ ها ره از بِله دِرختونِ توتِ شِنیدی، اوخته عَجَله کُو، چراکه دَ امزُو غَیْتِ خُداوند پِیشلونِ تُو حَرکتِ مونه تا لشکرِ فَلَسطِینیا ره پِزنه." ۲۵ پس داوودِ اَمُو رقم کد که خُداوند دَزو اَمَر کُدد و اُو فَلَسطِینیا ره از جِبعه تا جازرِ شِکستِ دَد.

پس اُوردونِ صَندُوقِ عَهْدِ

۱ داوود بسمِ تمامِ مَرَدایِ جِبرگه تُو اِسْرائِیلِ ره که سی هزار نفر بُود جَم کد. ۲ اوخته داوود و پگِ نفرایِ که قد شی قَتی بُود باله شُدَه سُونِ بعل-یهُودا^b رَبِی شُد تا صَندُوقِ خُدا ره اُزونجی بیره، صَندُوقی ره که دَ «نام» یاد موشد، یعنی دَ نامِ خُداوندِ لشکرها که دَ بِله صَندُوقِ دَ مینکلِ کِروِیا حُضُورِ دَشت. ۳ اونا صَندُوقِ خُدا ره دَ بِله یگِ کراچی نَو اِیشت و اُو ره از خانه اِیناداب که دَ بِله تپه بُود گِرِفته اُورد. عَزّا و اخیو باچه هایِ اِیناداب کراچی نَو ره هی مَوکد. ۴ وختیکه اونا کراچی ره قد صَندُوقِ خُدا از خانه اِیناداب از تپه میورد، اخیو پِیشِ رُویِ صَندُوقِ مورفت. ۵ دَمزُو غَیْتِ داوود و پگِ خانوارِ اِسْرائِیلِ دَ حُضُورِ خُداوندِ قد تمامِ قُوتِ خُو بازی کده قد آلاتِ مَوسِیقیِ سُرودِ میخانند، یعنی قد بَرِبطِ ها، چنگِ ها، دیره ها، دُولِ ها و سَنجِ ها.

۶ وختی اونا دَ خرموجویِ ناکون رسید، عَزّا دِستِ خُو ره سُونِ صَندُوقِ خُدا دِراز کد و اُو ره محکمِ گِرِفْت، چُونِ پایِ گاوو لخشید. ۷ اوخته آتِشِ عَضَبِ خُداوندِ دَ بِله عَزّا داغ شُد و خُدا اُو ره بخاطرِ خطایِ شی دَ اَمُونجی زَد و اُو دَ اَمُونجی دَ پِیشِ صَندُوقِ خُدا مُرد. ۸ داوود سختِ عَمگی شُد، چراکه خُداوند دَ بِله عَزّا حمله کُدد؛ پس اَمُو جای ره فارِص-عَزّا^c نام کد که تا اَمروز دَمزی نام یاد موشه. ۹ دَ امزُو روز داوود از خُداوند ترسید و گُفت: "چَطورِ صَندُوقِ خُداوندِ دَ پِیشِ ازمه بیه؟" ۱۰ پس داوود نَخاست که صَندُوقِ خُداوند ره دَ پِیشِ خُو دَ شارِ داوود بیره؛ بَلکه داوود اُو ره دَ خانه عوبید-ادوم جَتی بُرد. ۱۱ صَندُوقِ خُداوند دَ خانه عوبید-ادوم جَتی مَدَتِ سِه ماه مَنَد و خُداوند عوبید-ادوم و تمامِ خانوارِ شی ره بَرکتِ دَد.

^a ۵:۲۰ «بعل-پِراصِیم» یعنی «صاحبِ رخنه». ^b ۶:۲ «بعل-یهُودا» نامِ دِیگه «قَرِیت-یعاریم» آسته. ^c ۶:۸ «فارِص-عَزّا» یعنی «خمله دَ

۱۲ اوخته د داوود پادشاه گفته شد که، "خداوند خانوارِ عوبید-ادوم و تمام مال-و-دارایی شی ره بخاطرِ صندوقِ خدا برکت دده." پس داوود رفت و صندوقِ خدا ره از خانه عوبید-ادوم قد خوشحالی د شارِ داوود آورد. ۱۳ کسای که صندوقِ خداوند ره موبرد و ختی شش قدم رفت، داوود یگ نرگاو و یگ گوسله چاغی ره قربانی کد. ۱۴ داوود د حالیکه یگ ایفود کتانی ره د گردِ خو پیچ کدد، قد تمام قدرتِ خو د حضورِ خداوند بازی موكد. ۱۵ د امزی رقمِ داوود و تمام خانوارِ اسرائیل صندوقِ خداوند ره قد چپخ-و-شورِ خوشحالی و آوازِ شیپورِ باله آورد. ۱۶ امی که صندوقِ خداوند د شارِ داوود داخل شد، میخال دخترِ شائول از کلبین خانه توخ کده دید که داوود پادشاه د حضورِ خداوند خیزک-و-قرتک زده بازی مونه. پس او داوود ره د دلِ خو تحقیر-و-توهین کد.

۱۷ اونا صندوقِ خداوند ره داخل آورده د جای شی د منه خیمه که داوود بلده شی ایسته کدد ایشته؛ و داوود قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی د حضورِ خداوند تقدیم کد. ۱۸ وختیکه داوود از تقدیمِ کدون قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی خلاص شد، او مردم ره د نامِ خداوند لشکرها برکت دد ۱۹ و د پگِ مردم، یعنی د تمام جمعیتِ اسرائیل، ام د مردا و ام د خاتونو د هر کدم شی یگ دانه نان، یگ توته گوشت^۱ و یگ دانه کیکِ کشمشی دد. بعد ازو تمام مردم هر کدم شی طرفِ خانه خو رفت.

۲۰ اوخته داوود د خانه خو رفت تا خانوارِ خو ره برکت بدیه، لیکن میخال دخترِ شائول د دمِ راه شی آمده د طعنه گفت: "پادشاهِ اسرائیل امروز چپقس خود ره با حرمت کد وختیکه خود ره د پیشِ چیمای کنیزای خدمتگرای خو لُج کد، امو رقم که یگ نفر ایلهیی خود ره لُج کده بی آبرو مونه."

۲۱ داوود د میخال گفت: "ای کار مه د حضورِ خداوندی بود که مره د جای آته تو و پگِ خانوار شی انتخاب کد تا مره د بِله قومِ خداوند، یعنی اسرائیل حکمران تعیین کنه؛ امزی خاطر ما د حضورِ خداوند بازی کدم. ۲۲ ما ازی کده ام کلوتر خود ره حقیر مومم و د نظرِ خود خو پست موشم، لیکن د باره کنیزای که توره گفتی، د پیشِ ازوا احترام پیدا مومم." ۲۳ و میخال دخترِ شائول تا روزِ مردونِ خو صاحبِ اولاد نشد.

وعده خدا د داوود

۱ وختی پادشاه د خانه خو جای-د-جای شد و خداوند او ره از شرِ پگِ دشمنای گرد-و-بر شی آرامی دد، ۲ پادشاه د ناتان نبی گفت: "توخ کو، ما د خانه که از چپو سرو آباد شده زندگی مومم، د حالیکه صندوقِ خدا د منه پرده های خیمه قرار دهره. ۳ ناتان د پادشاه گفت: "بورو، هر چیزی که د دلِ تو آسته انجام بدی، چون خداوند قد تو آسته." ۴ مگم د امزو شاو کلامِ خداوند د ناتان آمده گفت:

۵ "بورو و د خدمتگار مه داوود بگی که خداوند اینی رقم موبگه، تو کسی نیستی که بلده مه خانه آباد کنی تا ما دز شی جای-د-جای شئم. ۶ ما از روزی که بنی اسرائیل ره از مصر برو آوردیم تا امروز د یگ خانه جای-د-جای نشدیم، بلکه د یگ خیمه که جایگاه مه بود د حرکت بودیم. ۷ ما د هر جای قد پگِ بنی اسرائیل د حرکت بودیم، آیا هرگز ما یگ کلمه دزی باره د یکی از رهبرای اسرائیل گفتیم؟ آیا د کسای که اونا ره بلده چوپونی قومِ خو اسرائیل مقرر کدم، گفتیم که، "چرا بلده مه یگ خانه از چپو سرو آباد نمونید؟"

۸ پس آلی د خدمتگار مه داوود بگی که خداوند لشکرها اینی رقم موبگه، ما تو ره از علفچر از پشتِ رمه گرفتیم تا د بِله قوم مه اسرائیل حکمران شنی. ۹ د هر جای که مورفتی ما قد تو بودم و پگِ دشمنای تو ره از پیش روی تو نابود موكدم؛ و آلی ما نام تو ره بزرگ مومم، رقم نام بزرگای روی زمی. ۱۰ ما بلده قومِ خو اسرائیل یگ جای

تعیین مَونُم و اونا ره دَ اُونجی جای-د-جای مَونُم تا اونا دَ جای خودون خُو زندگی کنه و دیگه ترس-و-لرز نَدشته بَشه؛ و مردُمای شیر-و-بدکار دیگه اونا ره آزار-و-آذیت نَکنه مثل که سابق مَوکد،^{۱۱} یعنی دَ دَورونی که قاضی‌ها ره دَ بِلَه قَوم خُو اسرائیل تعیین مَوکدُم. اَره، ما تُو ره از شرِ پَگ دُشمنای تُو آرام مَونُم.^{۱۲} وختیکه روز تُو پوره شُنه و امچنان دَزُو بَگی که خُداوند دَز تُو خبر دده مَوگیه،^{۱۳} خُداوند خانِه تُو ره آباد مَونه. ۱۲ وختیکه روز تُو پوره شُنه و قد بابِه کَلونای خُو تَی خاک خاو کنی، اوخته ما اولادِه تُو ره که از پُشتِ کمر تُو دَ وِجود مییه، بعد از تُو دَ جای تُو ایستلجی مَونُم و پادشاهی شی ره برقرار مَوکُم.^{۱۴} اونمُو بلده نام مه یگ خانه آباد مَونه و ما تَختِ پادشاهی اَزُو ره تا اَبَد برقرار نگاه مَونُم.^{۱۵} ما آتِه اَزُو مَوشُم و اُو باچه مه مَوشه؛ لیکن اگه خطا کنه، ما اُو ره قد تِیاقِ انسان ها، قد صَربه های تِیاقِ بنی آدم آدب میدیم.^{۱۶} مگم مَحَبَت-و-رَحمت مه اَزُو دُور نَمُوشه، رَقمیکه از شاتول دُور کدُم، از کسی که اُو ره از پیشِ رُوی تُو باله کدُم.^{۱۷} خانِه تُو و پادشاهی تُو تا اَبَد دَ حُضور مه پایدار مَومنه و تَخت تُو تا اَبَد برقرار مَوبَشه.”

۱۷ پس ناتان مطابقِ تمامِ امزی توره ها و پَگِ امزی رویا قد داوود توره گفت.

دُعای داوود

۱۸ اوخته داوود پادشاه رفته دَ حُضورِ خُداوند شِشت و گفت: ”آی خُداوند-خُدا، ما کی اَسْتُم و خانوار مه چی اَسْتِه که تُو مره تا ای مقام رَسندے؟^{۱۹} ای ام دَ نظر تُو کَم اَمَد، آی خُداوند-خُدا، چُون تُو دَ بارِه خانوارِ خِدْمَتگارِ خُو که دَ زمانای دُور مییه ام توره گفتی. آی خُداوند-خُدا، آیا قد پَگِ انسان ها امی رقم رفتار مَونی؟^{۲۰} علاوه ازی داوود دیگه چی میتنه دَز تُو بَگیه، چُون تُو خِدْمَتگارِ خُو ره مینخشی، آی خُداوند-خُدا.^{۲۱} بخاطرِ وعدهِ خُو و مُطابِقِ مَیلِ خُو تُو پَگِ امزی کارای بزرگ ره انجام ددی تا خِدْمَتگارِ خُو ره از مقصدِ خُو باخبر کنی.^{۲۲} امزی خاطر تُو بزرگ اَسْتی، آی خُداوند-خُدا، چُون اَمُو رقم که مو قد گوشای خُو شنیدے، هیچ کس رقم از تُو آلی نییه و غیر از تُو دیگه خُدا وِجود ندره.^{۲۳} رقمِ قَوم تُو اسرائیل، دَ رُوی زمی کدُم مِلَّت اَسْتِه که خُدا رفته اونا ره آزاد کده بَشه و اونا ره بلده خُو قَوم جور کده بَشه؛ تُو نام خُو ره مشهور کدی و کارای بزرگ و باهیبِت بلده قَوم خُو انجام ددی وختیکه مِلَّت ها و خُدايونِ ازوا ره از پیشِ رُوی قَوم خُو هَی کدی.^a ۲۴ و تُو قَوم خُو اسرائیل ره بلده خُو آباد-و-اَسْتوار کدی تا اونا بلده همیشه قَوم تُو بَشه و تُو، آی خُداوند، خُدايِ ازوا بَشی.^{۲۵} و آلی آی خُداوند-خُدا، وعده ره که دَ بارِه خِدْمَتگارِ خُو و خانوار شی کدی تا اَبَد برقرار نگاه کُو و چیزی ره که گفتی، مُطابِقِ اَزُو عمل کُو.^{۲۶} بیل که نام تُو تا اَبَد بزرگ بُمَنه و گفته شُنه، خُداوندِ لشکرها خُدايِ اسرائیل اَسْتِه؛ و خانوارِ خِدْمَتگارِ تُو داوود دَ حُضورِ تُو برقرار بُمَنه.^{۲۷} چُون تُو، آی خُداوندِ لشکرها خُدايِ اسرائیل، ای ره دَ خِدْمَتگارِ خُو بَرَمَلا کده گفتی، ما خانِه تُو ره آباد مَونُم. امزی خاطر خِدْمَتگارِ تُو جُرأت کد که امی دُعا ره دَ حُضورِ تُو بیره.^{۲۸} و آلی آی خُداوند-خُدا، تنها تُو خُدا اَسْتی و تورای تُو حَقِیقت اَسْتِه و تُو امی چیزی خُوب ره دَ خِدْمَتگارِ خُو وعده کدی.^{۲۹} پس آلی مهربانی کده خانوارِ خِدْمَتگارِ خُو ره بَرکت بدی تا دَ حُضورِ تُو بلده همیشه باقی بُمَنه، چُون خود تُو آی خُداوند-خُدا ای ره گفتے؛ و قد بَرکتِ از تُو خانوارِ خِدْمَتگارِ تُو تا اَبَد بَرکت یافته مَوشه.”

^a ۷:۲۳ «هَی کدی» از ترجمه یونانی اَسْتِه، ولے دَ زیونِ عبرانی «سرزمینِ خُو» نوشته یه.

پیروزی داوود

۱ بعد از چند وخت داوود فلسطینیا ره زده سرکوب کد و متگ-اماه ره از دست فلسطینیا گرفت. ۲ او موآبیا ره ام شکست دد. او اونا ره د زوی زمی خاولجی کده قد ریسپو اندازه کد و از هر سه اندازه ریسپو دو اندازه شی ره کشت و اندازه سوم ره زنده ایشنت. پس موآبیا خدمتگاری داوود شد و دزو جزیه میدد.

۳ داوود هدد-عزر باچه رحوب، پادشاه صوبه ره وختیکه مورفت تا قدرت خو ره د بغل دریای قرات بسم د دست بیره، زد.

۴ داوود یگ هزار و هفت صد سوار و بیست هزار عسکر پیده ازو ره اسپر گرفت و سنگیر پایای تمام اسپای گاڈی های جنگی ره منشی کد،^a لیکن بلده صد گاڈی جنگی امزو اسپ ها نگاه کد. ۵ وختی مردم ارام از دمشق آمد که د هدد-عزر پادشاه صوبه کومک کنه، داوود بیست و دو هزار نفر ازوا ره ام کشت. ۶ داوود د منطقه مردم ارام د دمشق پیره دارخانه ها قرار دد و ارامیا خدمتگار داوود شد و دزو جزیه میدد. د امزی رقم خداوند د داوود د هر جای که مورفت پیروزی میدد.

۷ داوود سپرهای طلائی ره که د پیش خدمتگاری هدد-عزر بود گرفت و د اورشلیم آورد. ۸ امچنان از باته و بیروتای که شارای هدد-عزر بود، داوود پادشاه برونز بے اندازه کلو د دست آورد.

۹ وختی توعی پادشاه حمات شنید که داوود تمام لشکر هدد-عزر ره شکست دده، ۱۰ او باچه خو یورام ره د پیش داوود پادشاه ربی کد تا احوال سلامتی ازو ره پرسان کنه؛ و ازی که داوود قد هدد-عزر جنگ کده و او ره شکست دده، بلده شی تبریک بگیه، چون هدد-عزر قد توعی جنگ دشت. یورام بلده ازو چیزای نقرهیی، طلائی و برونزی آورد. ۱۱ داوود پادشاه امی چیزا ره ام د خداوند وقف کد، امو رقم که نقره و طلا ره از پگ ملت های شکست خورده وقف کد،^b یعنی از ارام،^b موآب، عمونیا، فلسطینیا، عمالقیبا و ولجه هدد-عزر باچه رحوب، پادشاه صوبه.

۱۳ داوود د غیت پس آمدو هژده هزار نفر ادمیا^c ره د دره نمک زد و د مزی رقم بلده خو نام کنه کمایی کد. ۱۴ او د ادم پیره دارخانه ها قرار دد، یعنی د تمام ادم؛ و پگ ادمیا خدمتگار داوود شد. د امزی رقم خداوند د داوود د هر جای که مورفت پیروزی میدد.

۱۵ داوود د بله تمام اسرائیل پادشاهی مودک و عدالت و انصاف ره د مینکل پگ قوم خو د جای میورد. ۱۶ یوآب باچه صرویه قومندان لشکر بود و یهوشافاط باچه آخیلود کاتب؛ ۱۷ صادوق باچه آخیطوب و آخیملک باچه آبیاتار پیشوایو بود و سیرایا منشی؛ ۱۸ بنیاه باچه یهویداع قومندان کریتیا و فلتیا^d بود و باچه های داوود مقام پیشوایی دشت.

مهربانی داوود د بله مفیوشت

۹ یگ روز داوود پرسید: "آیا از خانوار شائول هنوز کدم کس باقی منده تا بخاطر یوناتان د حق ازو مهربانی کنم؟" ۲ د امزو غیت یگ خدمتگار خانوار شائول د نام صیبا د اونجی بود و اونا او ره کوی کده د پیش داوود آورد و پادشاه ازو پرسان کده گفت: "آیا تو صیبا استی؟" صیبا گفت: "خدمتگار تو حاضر استه." ۳ پادشاه گفت: "آیا از خانوار شائول هنوز کدم کس باقی منده تا بخاطر خدا د حق شی مهربانی کنم؟" صیبا د پادشاه گفت: "یگ باچه یوناتان هنوز باقی یه که از پایای خو شل استه." ۴ پادشاه از شی پرسان کد: "او د کجا یه؟" صیبا د پادشاه گفت: "فعلاً او د خانه ماگیر باچه عمیئیل د لو-دبار استه." ۵ اوخته داوود پادشاه نفر ربی کد و اونا او ره از خانه ماگیر باچه عمیئیل از لو-دبار گرفته آورد.

^a ۸:۴ سنگیر پایای اسپ ها منشی کد تا اونا دویده نتنه بلکه تنها راه گشته بتنه. ^b ۸:۱۲ د جای «ارام» د ترجمه یونانی و د بعضی ترجمه های دیگه «ادوم» نوشته یه. ^c ۸:۱۳ د جای «ادومیا» د اکثر نسخه های عبرانی «ارامیا» نوشته یه و لے د کتاب ۱ تواریخ فصل ۱۸ آیه ۱۲ «ادومیا» نوشته یه. ^d ۸:۱۸ کریتیا و فلتیا محافظین داوود پادشاه بود.

۶ وختی مِیَبوشِت باچه یوناتان دَ پیش داوود آمد، خود ره قد رُوی خُو آندخته احترام کد. داوود گُفت: ”تُو مِیَبوشِت آستی؟“ او گُفت: ”خِدمتگار تُو حاضر آسته.“ ۷ داوود دَز شی گُفت: ”نترس؛ ما بخاطر آته تُو یوناتان حتماً دَ حق تُو مهربانی مُونم و تمام زمینِ بابِه تُو شائول ره دَز تُو پس میدیم و تُو همیشه دَ سرِ دسترخونِ ازمه نان مَخوری.“ ۸ مِیَبوشِت احترام کد و گُفت: ”ما خِدمتگار تُو چی آستُم که تُو دَ حق ازمه وَری سگِ مُرده مهربانی مونی؟“

۹ اوخته پادشاه صیبا خِدمتگارِ شائول ره کوی کده گُفت: ”هر چیزی که دَ شائول و خانوارِ شی تعلق دَشت، ما دَ نوسه بادار تُو دَدُم. ۱۰ پس تُو، باچه های تُو و خِدمتگاری تُو زمی ره بلده ازو کِشت کنید و حاصلِ شی ره بیرید تا نوسه بادار تُو بلده خوردو خوراک دَشته بشه، لیکن مِیَبوشِت نوسه بادار تُو همیشه دَ سرِ دسترخونِ ازمه نان مَخوره.“ صیبا پوزده باچه و بیست خِدمتگار دَشت. ۱۱ صیبا دَ پادشاه گُفت: ”رقمی که تمام چیزا ره بادار مه پادشاه دَ خِدمتگار خُو امر کده، امو رقم خِدمتگار تُو اونا ره انجام میدیه.“ پس مِیَبوشِت دَ سرِ دسترخونِ داوود رقم یکی از باچه های پادشاه نان مَخورد. ۱۲ مِیَبوشِت یگ باچه جوان دَ نام میکا دَشت. پس تمام کسای که دَ خانه صیبا زندگی مُوكد خِدمتگاری مِیَبوشِت شد. ۱۳ مِیَبوشِت دَ اورشلیم جای-د-جای شد، چراکه همیشه دَ سرِ دسترخونِ پادشاه نان مَخورد. او از هر دُو پای خُو شل بُود.

پیروزی داوود دَ بله عمونیا

۱ بعد از یگ مُدت زمان پادشاه عمونیا فوت کد و باچه شی حائون جانشین ازو شد. ۲ داوود گُفت: ”ما میخایم که قد حائون باچه ناحاش دَ نیت نیک رفتار کُم، امو رقم که آته شی قد ازمه دَ نیت نیک رفتار کد.“ اوخته داوود از دستِ خِدمتگاری خُو پیغام ری کد تا او ره بخاطر آته شی تسلیت بگیه. وختیکه خِدمتگاری داوود دَ سرزمین عمونیا آمد، ۳ حکمرانای عمونیا دَ بادار خُو حائون گُفت: ”آیا فکر مونی که داوود بخاطر احترام آته تُو ای قاصدا ره قد پیغام تسلیت دَ پیش تُو ری کده؟ نه، داوود خِدمتگاری خُو ره بخاطر معلومات جَم کدو و جاسوسی کدو دَ باره شار ری کده تا شار ره سرنگون کنه.“ ۴ پس حائون خِدمتگاری داوود ره گرفته نیم ریش ازوا ره کل کد و کالاهای ازوا ره از کمر تا پشتِ ران چک کده اونا ره سون راه شی ری کد. ۵ وختی دَ داوود خبر دده شد، او دَ دم راه ازوا نفر ری کد، چون اونا غدر احساسِ شرم مُوكد. پادشاه دَزوا گُفت: ”دَ آریحا بُمید تا ریش های شمو برسه، بعد ازو پس بیید.“

۶ وختی عمونیا دید که داوود ازوا بدبر شده، اونا از ارامیای بیت-رحوب و ارامیای صوبه بیست هزار عسکر پیده و از پادشاه معکه یگ هزار نفر و از مردای طوب دوازده هزار نفر ره اجیر کد. ۷ غیتیکه داوود دَری باره شنید، او یوآب ره قد تمام لشکرِ مردای جنگی ری کد. ۸ عمونیا ام بر شده آمد و دَ دان درگه شار بلده جنگ آمادگی گرفت، لیکن ارامیای صوبه و رحوب و مردای طوب و معکه دَ اطرافِ شار علیده آماده شد.

۹ وختی یوآب دید که جنگ دَ خلاف شی از دُو رُخ دَر میگیره، یعنی ام از پیش روی و ام از پشت سر، او چند نفر از مردای جرگه توی اسرائیل ره انتخاب کد و اونا ره دَ برابر ارامیا قرار دَد؛ ۱۰ و باقی نفرها ره دَ دستِ برار خُو آبیشای تسلیم کد و اونا دَ برابر عمونیا آمادگی گرفت. ۱۱ یوآب گُفت: ”اگه ارامیا دَ بله مه زور شد، تُو دَ کومک ازمه بیه و اگه عمونیا دَ بله ازتو زور شد، ما دَ کومک ازتو مییم.“ ۱۲ قوی بشید و بیید که بخاطر قوم خُو و بخاطر شارای خُدای خُو مردانه جنگ کنی. ازو او سو خُداوند هر چیزی که دَ نظر شی خوب معلوم موشه امو ره انجام پدیه.“

۱۳ پس یوآب و نفرای که قد شی قتی بُود پیش رفت تا قد ارامیا جنگ کنه؛ ولی اونا از پیش ازو دوتا کد. ۱۴ وختی عمونیا دید که ارامیا دوتا کد، اونا ام از پیش آبیشای دوتا کده دَ منبه شار رفت. اوخته یوآب از جنگ عمونیا پس تاو خورد و دَ اورشلیم آمد.

۱۵ وختی ارامیا دید که اونا از پیش لشکر اسرائیل شکست خورده، اونا بسم جم شده یگجای شد. ۱۶ هدد-عزیر نفر ری کد و ارامیای ره که د او طرف دریای فرات بود آورد؛ اونا د حیلان آمد و شوبک قومندان لشکر هدد-عزیر پیشلون ازوا میمد. ۱۷ وختی د داوود خبر رسید، او پگ لشکر اسرائیل ره جم کد و از دریای اردن تیر شده د حیلان آمد. اوخته ارامیا خود ره د خلاف داوود آماده کد و قد شی جنگ کد. ۱۸ لیکن ارامیا از پیش لشکر اسرائیل بسم دوتا کد و داوود هفت صد سوار گاڈی های جنگی و چل هزار عسکر پییده^{۱۵} ارامیا ره کشت؛ و شوبک قومندان لشکر ازوا ره ام زد که د امونجی مُرد. ۱۹ وختی تمام پادشایونی که خدمتگار هدد-عزیر بود دید که از پیش لشکر اسرائیل شکست خورده، اونا قد اسرائیل صلح کد و تابع ازوا شد. بعد ازوا ارامیا از ترس اسرائیل دیگه د عمونیا کومک نکد.

داوود و بتشیع

۱ د بهار سال، د وختیکه پادشایو د جنگ مور، داوود یوآب ره قد خدمتگاری خو و تمام لشکر اسرائیل د جنگ ری کد؛ اونا عمونیا ره از بین بُرد و شار ربه ره محاصره کد. لیکن داوود د اورشلیم مند. ۲ یگ روز دم دیگر داوود از جاگه خو باله شده د بله بام قصر پادشاهی رفت و د حالیکه قدم میزد از بله بام یگ خاتو ره دید که جان خو ره موششت؛ امو خاتو غدر نوربند بود. ۳ اوخته داوود نفر ری کد تا د باره امزو خاتو پرس-وپال کنه و او خبر آورده گفت: "او بتشیع دختر الیعام، خاتون اوریای حتی آسته." ۴ پس داوود قاصدا ره ری کد که او ره گرفته بیره و او د پیش داوود آمد و داوود قد ازو خاو شد. -- د امزو غیت او خود ره از ناپاکی عادت ماهوار خو پاک کدد. -- بعد ازو او پس د خانه خو رفت. ۵ امو خاتو شکامتو شد و د داوود پیغام ری کده گفت: "ما حامله آستم." ۶ پس داوود د یوآب پیغام ری کده گفت: اوریای "حتی ره د پیش ازمه ری کو." و یوآب اوريا ره د پیش داوود ری کد. ۷ وختی اوريا د پیش ازو آمد، داوود احوال یوآب و احوال لشکر و وضعیت جنگ ره ازو پرسان کد. ۸ بعد ازو داوود د اوريا گفت: "د خانه خو بورو و دم پایای خو ره راست کو." پس اوريا از قصر پادشاه بر شده رفت و از پشت ازو از طرف پادشاه یگ تحفه ری شد. ۹ لیکن اوريا د پیش درگه قصر پادشاه قد دیگه خدمتگاری بادر خو خاو کد و د خانه خو نرفت.

۱۰ وختی د داوود گفته شد که اوريا د خانه خو نرفته، داوود د اوريا گفت: "آیا تو نو از مسافرت نمدی؟ پس چرا خانه خو نرفتی؟" ۱۱ اوريا د داوود گفت: "صندوق خداوند و لشکر اسرائیل و یهودا د خیمه ها آسته و بادر مه یوآب قد خدمتگاری بادر مه د صحرا د خیمه گاه؛ آیا ما د خانه خو بورم و خورده و وچی کده قد خاتون خو خاو کتم؟ د زندگی تو و د سر تو قسم که ما ای کار ره نمونم!" ۱۲ پس داوود د اوريا گفت: "امروز ام د امینجی بشی؛ صباح تو ره ری مونم." و اوريا امو روز تا صبح روز دیگه شی ام د اورشلیم ششت. ۱۳ اوخته داوود او ره کوی کد که د حضور شی بخوره و وچی کنه و او ره نشه کد، و له د غیت شام او بر شده رفت و د جاگه خو قد خدمتگاری بادر خو خاو کد و د خانه خو نرفت. ۱۴ د وخت صبح داوود بلده یوآب یگ خط نوشته کد و از دست اوريا دز شی ری کد. ۱۵ د خط اینی رقم نوشته کدد: "اوريا ره د خط اول سخت ترین جنگ قرار بدی و از پالوی شی عقب نشینی کو تا او زده شنه و بمره." ۱۶ د حالیکه شار د محاصره یوآب بود، او اوريا ره د جایی قرار دد که میدنست قوی ترین مردای جنگی دشمو د اونجی آسته. ۱۷ وختی مردای شار برو آمده قد یوآب جنگ کد، بعضی نفرای که خدمتگاری داوود بود کشته شده افتد و اوریای حتی ام قد ازوا کشته شد. ۱۸ اوخته یوآب قاصد ری کده تمام خبر جنگ ره د داوود رسند؛ ۱۹ و د قاصد هدایت دده گفت: "وختیکه تمام خبر جنگ ره د پادشاه رسندی، ۲۰ اگه قار پادشاه باله آمد و دز تو گفت، چرا د غیت جنگ د شار اوقس نزدیک شدید؟

۱۸:۱۰ «عسکر پییده» از بعضی ترجمه های یونانی آسته، و له د زبون عبرانی «آسپ سوار» نوشته یه.

آیا شمو نَمُو فامیدید که از بله دیوال قد تیر میزنه؟^{۲۱} اَبِیْمَلِکِ باچه یَرُوب-بِشِت^{۲۲} ره کی کُشت؟ آیا یگ خاتو سنگ بلنه دستاس ره از بله دیوال دَ سرِ اَزُو پورته نکد و او دَ تَبِصِ نَمُرد؟ پس چرا دَ دیوالِ شارِ نزدیکِ شُدید؟^{۲۳} اوخته تُو دَ زِ شی بگی، خِدْمَتگَارِ تُو اُورِیایِ جِتی ام کُشته شد.

^{۲۲} پس قاصِدِ رِیِی شده آمد و تمام پیغام ره دَ داوود رَسَند، اُمُو رَقَمِ که یوآب دَزُو کُفتد. ^{۲۳} و قاصِدِ دَ داوود کُفت: ”مردای دُشمو دَ بله مو زور شد و دَ صحرا دَ بله مو حمله کد، لیکن مو اونا ره تا دان درگه شار پس دَوندی. ^{۲۴} اوخته تیراندازا از بله دیوال خِدْمَتگَارِی تُو ره قد تیر زَد و بعضی از خِدْمَتگَارِی پادشاه کُشته شد؛ خِدْمَتگَارِ تُو اُورِیایِ جِتی ام کُشته شد.”

^{۲۵} داوود دَ قاصِدِ کُفت: ”دِ یوآبِ اینی رَقَمِ بگی، نیل که ای چیزا تُو ره پریشان کنه، چون شمشیر هر کس ره که دَم شی بیه موكشه. جنگ ره دَ خِلافِ شارِ شِدَّتِ بَدِی و اُو ره سِرِنگُونِ کُو. و تُو اُو ره تَشْوِیْقِ کُو.”
^{۲۶} وختی خاتون اُورِیا شِنید که شوی شی کُشته شده، اُو بَلَدِه شُوی خُو ماتم گرفت. ^{۲۷} وختیکه روزای ماتم خلاص شد، داوود نفر رِیِی کده اُو ره دَ خانه خُو اُورد و اُو خاتون شی شده بَلَدِه شی یگ باچه دَ دُنیا اُورد. لیکن کاری ره که داوود کد، دَ نظرِ خُداوند زشت معلوم شد.

پیغام ناتان و توبه داوود

۱۲ ^۱ پس خُداوند ناتان ره دَ پیشِ داوودِ رِیِی کد و اُو پیشِ داوود آمده دَزُو کُفت: ”دَ یگ شار دُو مرد بود، یگ شی دارا و دیگه شی نادار. ^۲ مردِ دارا گلّه و رمه عَدرِ کَلو دشت؛ ^۳ لیکن مردِ نادار هیچ چیز نَدشت بَعِیرِ از یگ ماده-بارِه ریزگک که اُو ره خَرِیدد. اُو اُمُو ماده-بارِه ره کُته کد و قد اَزُو و بچکیچای شی یگجای کُته شد؛ اُمُو ماده-بارِه از خوراکِ اَزُو مُوخورد و از پیلِه شی وُچی موكد و دَ بَغَلِ شی خاو موكد و اُو بَلَدِه اَزُو مِثَلِ یگ دُختر بود. ^۴ یگ روز یگ مُسافرِ دَ پیشِ امزُو مردِ دارا آمد و اُو حیفی شی آمد که از گلّه یا رمه خود خُو بگیری و بَلَدِه مُسافرِی که دَ پیشِ اَزُو آمده تیار کنه. اوخته اُو ماده-بارِه امزُو مردِ نادار ره گرفته بَلَدِه امزُو نفر که دَ پیشِ شی آمد، آماده کد.”

^۵ اوخته قارِ داوود دَ بله امزُو مردِ ثَرَوَتَمَندِ باله آمد و دَ ناتان کُفت: ”دَ زندگی خُداوند قَسَم، مردی که امی کار ره کده، جزای شی مرگ آسته! ^۶ ازی که اُو امی کار ره کده و هیچ رَحْمِ نکده، اُو باید بَلَدِه تاوون ماده-بارِه چار چند پس بدیه.”

^۷ اوخته ناتان دَ داوود کُفت: ”اُمُو مرد تُو آستی! خُداوند، خُدايِ اِسْرَائِیلِ اینی رَقَمِ موكیه، ما تُو ره مَسَحِ کده دَ بله اِسْرَائِیلِ پادشاه جور کدُم و تُو ره از دِستِ شاتولِ نِجَاتِ دَدُم. ^۸ ما خانه بادار تُو ره دَ زِ تُو دَدُم و خاتونوی بادار تُو ره دَ بَغَلِ تُو اَندَخْتُم و خاتوارِ اِسْرَائِیلِ و یهوودا ره دَ زِ تُو تسلیم کدُم. اگه آمیا کم بود، ما بَلَدِه تُو دیگه ام کَلوتر مِیدَدُم. ^۹ پس چرا کلامِ خُداوند ره خار-و-حَقِیرِ حساب کده کاری ره انجام ددی که دَ نظرِ شی زشت آسته؟ تُو اُورِیایِ جِتی ره قد شمشیر زدی و خاتون شی ره گرفته بَلَدِه خُو خاتو کدی. اَره، تُو اُو ره قد شمشیرِ اولادِه عمون دَ قتل رَسَندی. ^{۱۰} امزی خاطر شمشیر هرگز از خانه تُو دُور نَموشه، چراکه تُو مَرِه تحقیر-و-توهین کدی و خاتون اُورِیایِ جِتی ره گرفته تُو شنه. ^{۱۱} خُداوند امچنان موكیه، اینه، ما از خانه خود تُو دَ بله تُو بلا نازل مونت؛ ما خاتونوی تُو ره دَ پیشِ چیم تُو گرفته دَ همسایه تُو مِیدِیم و اُو دَ حُضُورِ امزی آفتو قد خاتونوی تُو خاو مونه. ^{۱۲} اَره، تُو امی کار ره تاشکی کدی، لیکن ما ای کار ره دَ حُضُورِ پگِ اِسْرَائِیلِ و دَ روشنیِ روز مونت.”

^{۱۳} اوخته داوود دَ ناتان کُفت: ”ما دَ صِدِّ خُداوند گُناه کدیم.”

^a ۲۱:۱۱ «یروب-بشیت» دَ نام های «یروب-بعل» و «جدعون» ام یاد شده. بَلَدِه معلوماتِ کَلوترِ دَ قاضیا فصل ۹ آیه ۵۳ رُجوع کنید.

ناتان دَ داوود گُفت: «میدَنَم، و لے خُداوند کُناه تُو ره معاف کده؛ تُو نَمومری. ۱۴ لیکن ازی که تُو خُداوند^a ره قد امزی کار تحقیر کدی، باچه که بلده تُو دَ دُنیا آمده، حتماً مومره. ۱۵ بعد ازُو ناتان دَ خانه خُو رفت.

فوتِ باچه داوود

خُداوند نلغه ره که خاتونِ اُوریا بلده داوود دَ دُنیا اُوردد زَد و اُو ناجور شد. ۱۶ داوود دَ پیشِ خُدا بلده نلغه دُعا کده روزه گرفت و تمام شاو دَ رُوی زمی خاو کد. ۱۷ ریش سفیدای خانه شی دَ بله سر شی ایسته شد که اُو ره از زمی رُست کنه، لیکن اُو قبول نکد و قد ازوا نان نخورد. ۱۸ دَ روز هفتم نلغه مُرد، و لے خِدمتگاری داوود ترس خورد که دَ ز شی بگیه نلغه مُرده، چُون اونا قد خود خُو گُفت: «وختیکه نلغه زنده بود، مو قد شی توره گُفتی و اُو توره مو ره گوش نکد، پس آلی چطور میتنی دَ زُو خبر بدی که نلغه مُرده؟ امکان دَره که اُو خود ره کلوتر زجر بدیه. ۱۹ وختی داوود دید که خِدمتگاری شی قد یگدیگه خُو پُس پُس مونه، داوود فامید که نلغه مُرده؛ و داوود از خِدمتگاری خُو پُرسان کد: «آیا نلغه مُرده؟» اونا گُفت: «آره، اُو مُرده.»

۲۰ اوخته داوود از زمی باله شده خود ره شُشت و خود ره چرب کده کلائی خُو ره تبدیل کد؛ بعد ازُو دَ خانه خُداوند رفت و عبادت کد. اُرونجی پس دَ خانه خُو آمده نان طلب کد و اونا نان ره دَ پیش شی ایشت و اُو خورد.

۲۱ دَ امزو غیت خِدمتگاری شی دَ زُو گُفت: «ای چی کار بود که تُو کدی؟ وختیکه نلغه زنده بود تُو روزه گرفتی و چخرا کدی، لیکن غیتیکه نلغه مُرد، تُو باله شده نان خوردی.» ۲۲ اُو گُفت: «وختیکه نلغه زنده بود، روزه گرفتم و چخرا کدم، چُون گُفتم، کی میدنه؟ شاید خُداوند دَ بله مه رحم کنه و نلغه زنده بُمنه؛ ۲۳ لیکن آلی که اُو مُرده، چرا روزه بگیرم؟ آیا ما میتنم اُو ره پس بیرم؟ روزی مییه که ما دَ پیشِ اُزو مورم، مگم اُو دَ پیشِ ازمه پس نمییه.»

۲۴ بعد ازُو داوود خاتونِ خو بتشبع ره دِلداری کد و دَ پیشِ اُزو رفته قد شی خاو شد و اُو یگ باچه دَ دُنیا اُورد و داوود نام شی ره سُلیمان^b ایشت. خُداوند اُو ره دوست دشت ۲۵ و دَ وسیله ناتان نبی یگ پیغام ری کد؛ و اُو بخاطر خُداوند نام اُزو ره یدیدیه^c ایشت.

۲۶ دَ امزو غیت یوآب دَ ربه قد اولاده عمون جنگ کد و پایتختِ ازوا ره محاصره کد. ۲۷ یوآب قاصدا ره پیشِ داوود ری کده گُفت: «ما قد ربه جنگ کدم و جایی ره که دَ شار اُو میدیه گرفتیم. ۲۸ پس آلی باقی لشکر ره جم کده بیه و رُوی دَ رُوی شار خیمه زده اُو ره بگیر؛ نشنه که شار ره ما بگیرم و دَ نام ازمه یاد شنه.» ۲۹ پس داوود تمام لشکر ره جم کده دَ ربه رفت و دَ خلاف شی جنگ کده اُو ره گرفت. ۳۰ داوود تاجِ پادشاهِ ازوا ره از سر شی گرفت که تول شی یگ وزنه^d طلا بود و سنگای قیمتی دَ ز شی سخت شد و اُو دَ سر داوود ایشته شد. اُو امچنان وُلجه بے اندازه کلو امزو شار گرفته بُرد. ۳۱ اُو مردمی ره که دَ مبه شار بود بُر کده اُورد و وظیفه دد که قد آره ها، کُلنگ های آینی و تیشه های آینی کار کنه و یا کارگرای داشای خشت بشه. اُو قد تمام شارای اولاده عمون دَ امزی رقم رفتار کد. بعد ازُو داوود و تمام لشکر پس دَ اورشلیم آمد.

^a ۱۲:۱۴ دَ جای «خُداوند» دَ نُسَخه های عبرانی «دُشمنای خُداوند» نوشته یه. ^b ۱۲:۲۴ معنای سُلیمان دَ زیونِ عبرانی «آرامشِ اُزو» آسته،

یعنی آرامشی که خُدا دده. ^c ۱۲:۲۵ «یدیدیه» یعنی «محبوبِ خُداوند». ^d ۱۲:۳۰ یعنی ۳۴ کیلوگرام.

آمنون و تامار

۱۳

۱ بعد از گذشت زمان اینی واقعه رخ داد: آبشالوم باچه داوود^b یک خوار نوریند د نام تامار دشت و آمنون^b باچه داوود عاشق ازو شد. ۲ آمنون د اندازه گرفتار شد که بخاطر خواراندر خو تامار خود ره ناجور کد، چون او دختر خانه بود و د نظر آمنون سخت خورد که قد ازو یگو کار کنه.

۳ آمنون یگ رفیق د نام یوناداب دشت که او باچه شیمعاه یعنی باچه برار داوود بود؛ و یوناداب یگ مرد غدر چالاک بود. ۴ او د آمنون گفت: "ای باچه پادشاه، چرا روز د روز لاغر شده موری؟ آیا دز مه نموگی؟" آمنون دز شی گفت: "ما تامار، خوار برار اندر خو آبشالوم ره دوست درم." ۵ یوناداب دزو گفت: "بورو، د جاگه خو خاو کو و خود ره ناجور بندز؛ وختیکه آته تو بلده پرسیدون تو آمد، دزو بگی، لطفاً خوار مه تامار ره بیل که بیبه و یگو چیز بلده مه بدیه تا بخورم. بیل که بیبه و خوراک ره د پیش چیم مه تیار کنه تا ما بنگرم و از دست شی بخورم." ۶ پس آمنون خاو کد و خود ره ناجور اندخت؛ وختیکه پادشاه بلده پرسیدون شی آمد، آمنون د پادشاه گفت: "لطفاً خوار مه تامار ره بیل که بیبه و چند دانه کیک د پیش چیم مه پخته کنه تا از دست شی بخورم."

۷ اوخته داوود قاصد ره د خانه د پیش تامار ری کده گفت: "د خانه برار خو آمنون بورو و بلده شی خوراک تیار کو." ۸ پس تامار د خانه برار اندر خو آمنون رفت و او د جاگه خو بود. تامار آرد ره گرفته خمیر کد و د پیش چیم ازو کیک ها ره تیار کده پخته کد. ۹ بعد ازو تاوه ره گرفته د پیش ازو ایشت، لیکن او نخورد و گفت: "پگ ره از پیش مه بر کنید!" پس کُلگی از پیش ازو برو رفت. ۱۰ اوخته آمنون د تامار گفت: "آلی خوراک ره د اتاق مه بیر تا از دست تو بخورم." و تامار کیک ها ره که تیار کد، گرفته د پیش برار خو آمنون د اتاق شی آورد. ۱۱ لیکن وختیکه تامار کیک ها ره د پیش ازو آورد که بخوره، آمنون او ره بغل کد و دز شی گفت: "ای خوار مه، بیه قد مه خاو کو." ۱۲ تامار دزو گفت: "نه برار مه، مَره بے عزت نکو، چون ای رقم کار د اسرائیل انجام دده نموشه؛ ای عمل زشت ره انجام ندی. ۱۳ ما ای رسوایی خو ره د کجا ببرم؟ و تو ام د اسرائیل رقم یکی از آدمای پست-و-ایلهیی موشی. پس لطفاً قد پادشاه گپ بزَن؛ چون او مَره از تو دریغ نمونه." ۱۴ لیکن آمنون نخاست که توره ازو ره بشنوه؛ و بخاطری که ازو کده زور تو بود، قد ازو خاو شده او ره بے عزت کد.

۱۵ بعد ازو آمنون قد نفرت بے اندازه کلو ازو بدبر شد؛ نفرت ازو کلوتر از محبتی بود که نسبت دزو دشت. پس آمنون دزو گفت: "باله شو و بورو!" ۱۶ تامار دزو گفت: "نه، ای رقم نکو، چون ای بدی که مَره سون راه مه ری مونی، بدتر از کار دیگه آسته که تو د حق ازمه کدی." لیکن آمنون نخاست که توره ازو ره بشنوه. ۱۷ او خدمتگار خو ره که او ره خدمت موکد کوی کده گفت: "ای ره از پیش مه وی کو و درگه ره از پشت شی کیب کو." ۱۸ پس خدمتگار شی او ره بر کد و درگه ره از پشت شی کیب کد. تامار چپن رنگ رنگی د جان خو دشت، چون دخترن-خانه پادشاه امو رقم چپن موبوشید. ۱۹ او چپن رنگ رنگی ره که د جان شی بود چک کده خگشتر ره د سر خو باد کد و دستای خو ره د بله سر خو گرفته ری شد؛ او د غیبتیکه مورفت د آواز بلند چخرا موکد.

۲۰ برار شی آبشالوم دزو گفت: "آیا برار تو آمنون قد تو بوده؟ خوار مه، فعلاً خود ره قرار بگیر؛ او برار تو آسته. پس ای توره ره د دل خو نگیر." اوخته تامار کوئیوبار-و-پریشان شده د خانه برار خو آبشالوم مند. ۲۱ وختی داوود پادشاه د باره پگ امزی چیزا شنید، او غدر قار شد، و له نخاست که باچه خو آمنون ره جزا بدیه، چراکه او ره کلو دوست دشت،

چُونِ اَوِ اَوْلِبَارِي شِي بُود. ^a ۲۲ اَبشالوم دَ اَمَنون هِيچ چِيز نَكُفَت، نَه خُوب و نَه بَد، چُون اَبشالوم از اَمَنون بَد مُوبُرِد، چِراکه اَو خوار شِي تامار ره بے عَزَت كُود.

مَرگِ اَمَنون

^{۲۳} بعد از دُو سال، دَ غَيْتِيكِه اَبشالوم دَ بَعَل-حاصور دَ نَزديكِ اِفرَايمِ پاشمِ بَرِي دَشَت، اَو تَمَامِ باچَه‌هاى پادشاه ره مِهمو كَد. ^{۲۴} اَو دَ پيشِ پادشاه اَمَدَه كُفَت: ”اينَه، خِدْمَتگار تُو پاشمِ بَرِي دَرَه؛ خاهِش مُونمِ كه پادشاه و خِدْمَتگاراي شِي قَد نوكر خُو بورَه.“ ^{۲۵} لِيكِن پادشاه دَ اَبشالوم كُفَت: ”نَه باچَه مَه، پَگ مَو نَمِييِي؛ نَشْنَه كه مَو بار تُو ره گِرَنگ كَنِ.“ اَبشالوم اَو ره غَدَر شَلَه شُد، لِيكِن اَو نَخاسَت كه بورَه، و لِه اَبشالوم ره بَرَكْت دَد. ^{۲۶} اوختَه اَبشالوم كُفَت: ”اگَه شُمُو نَمِييِد، لُطفاً بَرار مَه اَمَنون ره بِيَل كه قَد از مَو بورَه.“ پادشاه دَزُو كُفَت: ”چِرا اَو قَد شُمُو بورَه؟“ ^{۲۷} لِيكِن ازِي كه اَبشالوم غَدَر شَلَه شُد، اَو اَمَنون و دِيگَه شاهزادَه ها ره ايشَت كه قَد ازُو بورَه. اوختَه اَبشالوم يَگ مِهمانِي شاهانَه تَرْتِيب دَد. ^b ۲۸ اوختَه اَبشالوم دَ خِدْمَتگاراي خُو اَمَر كَدَه كُفَت: ”فِكر شُمُو بَشَه، و خَتِيكِه دِلِ اَمَنون از نَشِه شرابِ خوش شُد و ما دَز شُمُو كُفْتَم، اَمَنون ره بَرَييِد، اوختَه اَو ره بُكُشِيِد. ترس نَخورِيِد، چُون ما دَز شُمُو اَمَر كَدِيَم. باجَرَات و دَلير بَشِيِد.“ ^{۲۹} پس خِدْمَتگاراي اَبشالوم دَ حَقِ اَمَنون اَمُو كار ره كَد كه اَبشالوم اَمَر كُود. و دَ اَمَرُو غَيْتِ دِيگَه باچَه‌هاى پادشاه بالَه شُدَه هَر كُدمِ شِي قاطِرِ خُو ره سوار شُد و دُوتا كَد.

^{۳۰} دَ حاليكِه اونا دَ راه بُود، دَ داوودِ خَبَر رَسِيِد كه اَبشالوم پَگِ باچَه‌هاى پادشاه ره كُشْتَه و يَكِي ازوا ام زِنَدَه نَمَنَدَه. ^{۳۱} اوختَه پادشاه بالَه شُدَه كالايِ خُو ره چَك كَد و دَ رُويِ زَمِي دِرَاز اَفْتَد؛ و پَگِ خِدْمَتگاراي شِي كه دَ گِرِدِ ازُو ايسْتَه بُود ام كالايِ خُو ره چَك كَد. ^{۳۲} لِيكِن يُونادابِ باچَه شِيَمِعاه، يَعمِنِي باچَه بَرارِ داوودِ كُفَت: ”بادار مَه فِكر نَكْنَه كه پَگِ مَرْدايِ جوان، يَعمِنِي باچَه‌هاى پادشاه كُشْتَه شُدَه، چُون تَنها اَمَنون كُشْتَه شُدَه و بَس. اِي قَصْد دَ دِلِ اَبشالوم از رُوزِي بُود كه اَمَنون خوارِ ازُو تامار ره بے عَزَت كُود. ^{۳۳} پس آليِ بادار مَه پادشاه اِي توره ره دَ دِلِ خُو جايِ نَدِيَه و فِكر نَكْنَه كه پَگِ باچَه‌هاى پادشاه كُشْتَه شُدَه، چِراكه تَنها اَمَنون كُشْتَه شُدَه.“

^{۳۴} دَمَزِي گِيِر-و-دارِ اَبشالوم دُوتا كَد و جوانِي كه پِيِرَه‌دارِي مُوكَد سُونِ بالَه تُوخ كَد و دِيِد كه غَدَر مَرْدَمِ از بَغَلِ تِيَه از راهِ حورونايِم مِييَه. اوختَه اَو دَ پيشِ پادشاه رَفَت و كُفَت: ”ما دِيْدَمِ كه غَدَر مَرْدَمِ از بَغَلِ تِيَه از راهِ حورونايِم مِييَه.“ ^c ۳۵ اوختَه يُونادابِ دَ پادشاه كُفَت: ”اونه، باچَه‌هاى پادشاه مِييَه؛ اَمُو رَقَم كه خِدْمَتگار تُو كُفْتَد، اَمُو رَقَم شُد.“ ^{۳۶} امِي كه اَو از توره كُفْتُو خِلاصِ شُد، باچَه‌هاى پادشاه رَسِيِد و آوازِ خُو ره بَلَنَد كَدَه چِخرا كَد؛ اوختَه پادشاه و پَگِ خِدْمَتگاراي شِي ام زار زار چِخرا كَد.

^{۳۷} اَبشالوم دُوتا كَدَه دَ پيشِ تَلْمايِ باچَه عَمِيهُودِ پادشاهِ جِشُور رَفَت. داوودِ بَلَدَه باچَه خُو هَر رُوز مَاتَمِ مُوكَد. ^{۳۸} اَبشالوم كه دَ جِشُورِ دُوتا كُود، مُدَتِ سِه سالِ دَ اُونجِي مَنَد. ^{۳۹} و دِلِ داوودِ پادشاه مِيْتِييِد كه دَ پيشِ اَبشالوم بورَه، چُون اَو دَ بارَه مَرگِ اَمَنون تَسَلِي پِيِدا كُود.

پس اَمَدونِ اَبشالومِ دَ اورشليم

^۱ يواَبِ باچَه صَرُويَه فامِيِد كه دِلِ پادشاه بَلَدَه دِيْدونِ اَبشالوم مِيْتِيَه. ^۲ پس يواَبِ دَ تَتْوَعَه نَفَر رِيِي كَدَه ازُونجِي يَگِ خاتُونِ دانا ره اُورِد و دَزُو كُفَت: ”خود ره عزادار نَشو دَدَه كالايِ عزاداري دَ جانِ خُو كُو و خود ره قَد روغو

^a ۱۳:۲۱ ايني بخش د بعضى نُسَخه ها وجود نَدَره: «ولِه نَخاسَت كه باچَه خُو اَمَنون ره جَرَا بَدِيَه، چِراكه اَو ره كَلو دوست دَشَت، چُون اَو اَوْلِبَارِي شِي بُود.» ^b ۱۳:۲۷ ايني بخش د بعضى نُسَخه ها وجود نَدَره: «اوختَه اَبشالوم يَگِ مِهمانِي شاهانَه تَرْتِيب دَد.» ^c ۱۳:۳۴ «اوختَه اَو دَ پيشِ پادشاه رَفَت و كُفَت: ”ما دِيْدَمِ كه غَدَر مَرْدَمِ از بَغَلِ تِيَه از راهِ حورونايِم مِييَه.“» از تَرَجْمَه يونانِي گِرَفْتَه شُدَه.

چرب نکو، بلکه رقم خاتونی رفتار کُو که بلده روزای کلو بخاطر مُرده ماتم گرفته. ^۳ اوخته د پیش پادشاه بورو و دزو اینی تورا ره بگی. و یوآب امو تورا ره د دان شی آندخت.

^۴ پس خاتونی که از تقوعه بود د پیش پادشاه رفت و خود ره قد روی خُو د زمی آندخته دزو احترام کد و گفت: "آی پادشاه، کومک کُو!" ^۵ پادشاه از شی پرسید: "چی مشکِل دری؟" خاتو گفت: "ما یگ خاتون بیوه آسُم، چون شوی مه مُرده. ^۶ کنیز تو دُو باچه دشت؛ اونا د بیابو قد یگدیگه خُو جنگ کد و د اونیجی کس نبود که اونا ره جدا کنه. پس یکی ازوا دیگه شی ره زده کُشت. ^۷ آلی تمام اولادِ بابه د خِلافِ کنیز تو باله شده و مویگه، امو که برار خُو ره زده، او ره د دستِ ازمو تسلیم کُو تا مو او ره بخاطرِ گرفتونِ زندگی برار شی بکُشی و قد امزی کار یگانه وارث ره از بین ببری. د امزی رقم اونا میخایه که قوغ نیم سوخته مره که باقی منده گل کنه و بلده شوی مه نه نام گیره و نه باقی منده د روی زمی بیله."

^۸ پادشاه د خاتو گفت: "تو خانه خُو بورو و ما د باره تو حکم مونم." ^۹ خاتونی که از تقوعه بود د پادشاه گفت: "آی بادار مه پادشاه، بیل که امی جرم د گردونِ ازمه و خانوارِ آته مه بشه و پادشاه و تخت شی از جرم دُور بشه." ^{۱۰} پادشاه گفت: "اگه کدم کس تو ره یگو چیز گفت، او ره د پیش ازمه بیر و او دیگه تو ره غرض نمیگیره." ^{۱۱} اوخته خاتو گفت: "آی پادشاه، د خداوند، خدای خُو قسم یاد کُو، تا انتقام گیرنده خون دیگه کُشتار نکنه؛ نشنه که باچه دیگه مه ام از بین بوره." پادشاه گفت: "د زندگی خداوند قسم که یگ موی سر باچه تو ام د زمی نموفته."

^{۱۲} اوخته خاتو گفت: "لطفاً کنیز خُو ره اجازه بدی که یگ توره ره د بادار خُو پادشاه بگیه." او گفت: "بگی." ^{۱۳} خاتو گفت: "پس چرا تو د خِلافِ قوم خُدا امی رقم یگ نقشه کشیدی؟ چون پادشاه قد گفتون امزی توره خود ره محکوم مونه، چراکه پادشاه باچه آواره شده خُو ره پس نوره. ^{۱۴} یگ روز نه یگ روز پگ مو باید بمری، چون مو رقم آوی آستی که د زمی لوو شده و پس جم نموشه. لیکن خُدا جان ره نمیگیره، بلکه راه های ره جور مونه که نفر آواره شده بلده همیشه از حضورِ ازو دُور نمنه. ^{۱۵} دلیلی که آلی ما آمدم تا امی توره ره د بادار خُو پادشاه بگیم، ای آسته که مردم مره ترسند؛ ولے کنیز تو قد خود خُو فکر کده گفت، ما قد پادشاه گپ میزنم؛ شاید پادشاه تقاضای کنیز خُو ره د جای بیره. ^{۱۶} چون پادشاه قبول مونه که کنیز خُو ره از دست کسی که میخایه مه و باچه مره یگجای از میراثِ خُدا نابود کنه، نجات بدیه." ^{۱۷} امچنان کنیز تو قد خود خُو گفت، توره بادار مه پادشاه باعثِ آرامش مه موشه، چراکه بادار مه پادشاه رقم ملایکه خُدا آسته و خوب و بد ره فرق مونه. و آلی خداوند، خدای تو قد تو بشه."

^{۱۸} اوخته پادشاه د خاتو گفت: "هر چیز ره که از تو سوال مونم، از مه تاشه نکو." خاتو گفت: "امر کُو بادار مه پادشاه." ^{۱۹} پادشاه گفت: "آیا دستِ یوآب د پگ امزی کارا قد از تو یگ نییه؟" خاتو د جواب شی گفت: "آی بادار مه پادشاه، د زندگی تو قسم که هیچ کس از چیزی که بادار مه پادشاه بگیه، طرفِ راست یا چپ تاو خورده نمیته. اری، خدمتگار تو یوآب بود که دز مه امر کد و او بود که پگ امزی تورا ره د دان کنیز تو آندخت. ^{۲۰} بلده تغییر ددون شکل قضیه، یوآب خدمتگار تو امی کار ره کد، لیکن حکمتِ بادار مه رقم حکمتِ ملایکه خُدا یه و بادار مه تمام چیزای ره که د زمی آسته موفامه."

^{۲۱} پس پادشاه د یوآب گفت: "اینه، ما امی خاهش ره قبول کدم. آلی بورو و آبشالوم باچه مره بیر." ^{۲۲} یوآب خود ره قد روی خُو د زمی آندخته احترام کد و پادشاه ره دُعا-و-ثنا کده گفت: "آی بادار مه پادشاه، امروز خدمتگار تو فامید که نظرِ لطف تو د بله مه آسته، چراکه پادشاه تقاضای خدمتگار خُو ره د جای آورد."

^{۲۳} پس یوآب باله شده د جشور رفت و آبشالوم ره د اورشلیم آورد. ^{۲۴} لیکن پادشاه گفت: "او باید د خانه خود خُو بوره و روی ازمه ره ننگره." پس آبشالوم د خانه خود خُو رفت و روی پادشاه ره ندید.

۲۵ د تمام اسرائیل هیچ کس نَبُود که از نُوربندی شی رقمِ آبشالوم تعریف-و-توصیف شُنه؛ از قف پای تا تولغه سر شی دزُو عیب وجود نَدشت. ۲۶ هر وختیکه اُو موی سر خو ره کم مُوکد، -- اُو د آخر هر سال موی خُو ره کم مُوکد، یعنی هر عیتیکه د سر شی گِرنگی مُوکد، اُو ره کم مُوکد -- اُو موی سر خُو ره وزن مُوکد و د مُطابقِ وزنِ شاهی دُوصد مِثقال^{۱۴} موشُد. ۲۷ بلده آبشالوم سه باچه و یگ دختر د دنیا آمد که نام دختر شی تامار بود. اُو یگ دختر نُوربند بود.

۲۸ آبشالوم دُو سالِ کامل د اورشلیم زندگی کد و رُوی پادشاه ره نَدید. ۲۹ اوخته آبشالوم بلده کوی کدون یوآب نفر ریی کد تا اُو ره د پیش پادشاه ریی کنه، لیکن یوآب نَخاست که د پیش ازو بییه. اُو دفعه دُوام نفر ریی کد، لیکن یوآب نَخاست که بییه. ۳۰ اوخته آبشالوم د خدمتگاری خُو گُفت: "توخ کنید، زمین یوآب د پالوی زمینِ ازمه آسته و د اونجی جو کِشت کده. بورید و اُو ره آتش بزَیدید." پس خدمتگاری آبشالوم زمی ره آتش زد.

۳۱ یوآب باله شده د پیش آبشالوم د خانه شی آمد و دزُو گُفت: "چرا خدمتگاری تُو زمین مره آتش زده؟" ۳۲ آبشالوم د جواب یوآب گُفت: "توخ کُو، ما دز تُو پیغام ریی کده گُفتم، اینجی بیه تا که تُو ره د پیش پادشاه ریی کنم و تُو پُرسان کنی که، "چرا ما از جُشور آمدیم؟ بلده مه بهتر بود که تا آلی ره د امونجی مومندم!" پس آلی مره بیل که رُوی پادشاه ره بنگرم و اگه کدم گناه از مه سر زده بشه، بیل که مره بکُشه."

۳۳ اوخته یوآب د پیش پادشاه رفت و امی توره ره دزُو گُفت؛ و اُو آبشالوم ره کوی کد. پس آبشالوم آمده د خُصور پادشاه قد رُوی خُو د زمی اُفنده احترام کد و پادشاه آبشالوم ره ماخ کد.

نقشه آبشالوم بلده شورش

۱۵ بعد از چند وخت آبشالوم یگ گاڈی جنگی و چند آسپ پیدا کد و پنجاه نفر که پیشلون شی مودوید. ۲ آبشالوم هر روز صباح گاه باله موشُد و د بغل راه درگه شار ایسته موشُد؛ اوخته هر کسی که یگو دعوا میدشت و د پیش پادشاه بلده فیصله کدو میمد، آبشالوم اُو ره کوی کده موهگفت: "از کدم شار آستی؟" وختی اُو نفر موهگفت: "خدمتگار تُو از فلان طایفه اسرائیل آسته." ۳ آبشالوم دز شی موهگفت: "توخ کُو، دعوا تُو برحق و دُرست آسته، لیکن از طرف پادشاه هیچ کس نییه که توره تُو ره بشنوه." ۴ و آبشالوم ادامه دده موهگفت: "کشکه ما قاضی امزی سرزمی موبودم! اوخته هر کسی که یگو عرض یا دعوا میدشت، د پیش ازمه میمد و ما د حقی ازو انصاف موهگفتیم." ۵ وختی یگو کس د نزدیک ازو میمد که دزُو احترام کنه، اُو دست خُو ره دراز کده اُو ره د بغل خُو میگرفت و ماخ موهگفت. ۶ آبشالوم قد تمام اسرائیلی های که د پیش پادشاه بلده قضاوت میمد امی رقم رفتار موهگفت؛ پس آبشالوم دل مردم اسرائیل ره د دست آورد. ۷ بعد از تیر شدن چار^b سال آبشالوم د پادشاه گُفت: "لطفاً دز مه اجازه بدی که د جبرون بورم و ندری ره که بلده خداوند گرتیم، پوره کنم. ۸ چون ما خدمتگار تُو وختیکه د جُشور ارام زندگی موهگفتیم، اُو گه خداوند مره پس د اورشلیم بُرد، ما خداوند ره د جبرون عبادت مونم." ۹ پادشاه دز شی گُفت: "بخیر-و-سلامت بورو." پس اُو باله شده د جبرون رفت.

۱۰ لیکن آبشالوم قاصدا ره تاشکی د پیش تمام طایفه های اسرائیل ریی کده گُفت: "امی که آواز شیپور ره شنیدید، بگید، آبشالوم د جبرون پادشاه شده!" ۱۱ دُو صد نفر از اورشلیم قد آبشالوم قتی رفت، چون اونا دعوت شُد؛ و اونا د دل پاک رفت و از هیچ چیز خبر نَدشت. ۱۲ د حالیکه آبشالوم قربانی ها ره تقدیم موهگفت، اُو بلده کوی کدون اخیوتوفل جیلونی مشاور داوود نفر ریی کد که از شار خُو جیلو بییه. د امزی رقم نقشه خیانت قوی شده مورفت و مردمی که قد آبشالوم یگجای موشُد روز د روز کلو موشُد.

^a ۱۴:۲۶ «دُوصد مِثقال» تقریباً دُو کیلو موشه. ^b ۱۵:۷ د بعضی ترجمه های قدیمی «چار» نوشته یه، ولی د زبون عبرانی «چل» نوشته یه.

^c ۱۵:۸ «د جبرون» از بعضی ترجمه های قدیمی آسته، ولی د زبون عبرانی نوشته نییه.

داوود از اورشلیم دوتا مونه

۱۳ یگ نفر د پیش داوود آمد و دزو گفت: "دل های مردم اسرائیل از پشت آبسالوم رفته." ۱۴ اوخته داوود د پگ خدمتگاری خو که قد ازو د اورشلیم بود، گفت: "باله شنید که امی آلی دوتا کنی، اگه نه، مو از پیش آبسالوم دوتا نمیتنی. عجله کنید که بوری، نشنه که او د زودی دز مو برسه و د بله مو بلا-و-مصیبت آورده شار ره قد دم شمشیر بزنه." ۱۵ خدمتگاری پادشاه دزو گفت: "اینه، خدمتگاری تو حاضر-و-آماده آسته تا هر چیزی که بادار مو پادشاه تصمیم بگیره، او ره انجام بدیه." ۱۶ پس پادشاه ری شد و تمام خانوار شی از پشت ازو حرکت کد، لیکن پادشاه ده خاتون خو ره که کینز شی بود، د خانه ایشنت تا از خانه نگاهوانی کنه. ۱۷ پادشاه پیش رفت و تمام مردم از پشت شی حرکت کد و اونا د آخرین خانه شار ایسته شد. ۱۸ اوخته تمام خدمتگاری پادشاه د شمول پگ کریتیا و پگ فلتیا د دو بغل شی تیر شد و تمام شش صد نفر جتی که از جت از پشت پادشاه آمدد، د پیش روی شی رفت.

۱۹ اوخته پادشاه د اتای جتی گفت: "چرا تو ام قد ازمو مییی؟ پس بورو و قد پادشاه بشی، چراکه تو یگ خارجی آستی و از ملک خو ام جلای وطن شده. ۲۰ تو دیروز آمدی؛ آیا ما امروز تو ره قد خود خو آواره کنم؟ ما مورم، و له معلوم نییه که د کجا مورم. پس بورو و قومای خو ره ام قد خو ببر. دعا مونم که خداوند محبت و وفاداری خو ره نصیب تو کنه." ۲۱ لیکن اتای د جواب پادشاه گفت: "د زندگی خداوند و د زندگی بادار مه پادشاه قسم که د هر جای که بادار مه پادشاه بشه، چی د اونجی مرگ بشه، چی زندگی، خدمتگار تو ام د امونجی آسته." ۲۲ داوود د اتای گفت: "خوبه، بیه و پیش بورو." پس اتای جتی قد پگ نفرای خو و تمام بچکیچای که قد ازو بود، پیش رفت. ۲۳ غیتیکه پگ مردم تیر شد، تمام باشنده های سرزمین اسرائیل د آواز بلند چخرا کد؛ پادشاه از دره قدرون تیر شد و تمام مردم سون بیابو حرکت کد. ۲۴ صادوق پیشوا ام آمد و پگ لایوی که قد ازو بود صدوق عهد خدا ره موبرد. وختی اونا صدوق خدا ره تاه ایشنت، آبیاتار قربانی تقدیم کده رفت تا غیتیکه پگ مردم از شار بر شده خلاص شد.

۲۵ اوخته پادشاه د صادوق گفت: "صدوق خدا ره پس د شار ببر. اگه خدا د بله مه نظر لطف کد، او مره پس میره و دز مه اجازه میدیه که ام صدوق و ام جایگاه شی ره بنگرم. ۲۶ لیکن اگه موهیه: 'ما از تو راضی نیستم،' بیل که هر چیزی که د نظر ازو خوب معلوم موشه، امو ره د حق مه انجام بدیه."

۲۷ پادشاه ادامه دده د صادوق پیشوا گفت: "آیا تو غیبگوی نیستی؟ بخیر-و-سلامت پس د شار بورو! دو باچه شمو ام قد شمو قتی بوره، ام اخیمصص باچه ازتو و ام یوناتان باچه آبیاتار. ۲۸ توخ کو، ما د بیابو د جایی که او دریا کم آسته معطل مونم تا پیغام شمو دز مه برسه و ما از اوضاع باخبر شئم." ۲۹ پس صادوق و آبیاتار صدوق خدا ره پس د اورشلیم برد و اونا د امونجی مند.

۳۰ لیکن داوود سون باله د کوه زیتون رفت، و د حالیکه مورفت چخرا موكد؛ سر ازو پوشیده بود و پای شی لچ، و تمام مردمی که قد شی قتی بود ام سرهای خو ره پوشندد و چخرا کده مورفت. ۳۱ د امزو غیت د داوود گفته شد که: "آخیتوفل ام د مینکل امزو خیانتکارا آسته که قد آبسالوم یگجای شده." اوخته داوود گفت: "آی خداوند، مشوره آخیتوفل ره بلده آبسالوم احمقانه معلوم کو."

۳۲ وختی داوود د بله کوه رسید، د جایی که مردم خدا ره عبادت موكد، او دید که خوشای آرکی قد کالای چکچک و سر خاکپر د دم راه شی آمد. ۳۳ داوود دزو گفت: "اگه قد ازمه بوری، بار گردون مه موشی؛ ۳۴ لیکن اگه پس د شار بوری و د آبسالوم بگی: 'آی پادشاه، ما خدمتگار تو موشم. امو رقم که د سابق خدمتگار آته تو بودم، آلی خدمتگار ازتو موشم.' اوخته تو میتنی که مشوره آخیتوفل ره بلده مه باطل کنی. ۳۵ صادوق پیشوا و آبیاتار پیشوا ام د اونجی قد تو

آسته. هر چیزی که از خانه پادشاه شنیدی، او ره دَ صادق پیشوا و آبیاتار پیشوا بگی. ^{۳۶} اونه، دُو باچه ازوا اخیمصص باچه صادق و یوناتان باچه آبیاتار ام دَ اونجی قد ازوا آسته. هر چیزی که شنیدی، دَ وسیله ازوا دز مه ری گو. ^{۳۷} پس خوشای رفیق داوود دَ شار رسید و آبشالوم ام دَ اورشلیم داخل شد.

داوود و صیبا

۱۶

۱ وختی داوود از سر کوه کم وری او طرف تیر شد، دید که صیبا خدمتگار مفیوشت قد یگ جوره الاغ پالون شده که دُو صد دانه نان، صد دانه کیک کشمشی، صد دانه کیک انجیری و یگ مشک شراب انگور دَ بله ازوا بار بود، دَ دم راه شی آمد. ^۲ پادشاه دَ صیبا گفت: "امی چیزا ره از چی خاطر آوردی؟" صیبا گفت: "امی الاغا بلده خانوار پادشاه آسته که سوار شنه و نان و انجیر بلده خوراک خدمتگارا و شراب انگور بلده وچی کدون کسای که دَ بیابو منده شده." ^۳ پادشاه گفت: "باچه بدار تو کجا آسته؟" صیبا دَ پادشاه گفت: "او دَ اورشلیم شسته، چون او موگیه که، 'امروز خانوار اسرائیل پادشاهی بابه مَره دز مه پس میدیه.'"^۴ اوخته پادشاه دَ صیبا گفت: "آلی تمام مال-و-دارایی مفیوشت از تو بشه." صیبا گفت: "نوکر تو آستم، آی بدار مه پادشاه، بیل که نظر لطف تو دَ بله مه بشه."

شمعی داوود ره دوکری مونه

۵ وختیکه داوود پادشاه دَ بحوریم رسید، دَ اونجی یگ نفر از اولاد بابه خانوار شائول دَ نام شمععی باچه جیرا بر شده آمد. او دَ حالیکه میمد، دوکری موكد. ^۶ او داوود و پگ خدمتگاری داوود پادشاه ره قد سنگ میزد، باوجود که تمام مردم و پگ مردای جنگی دَ طرف راست و طرف چپ داوود قرار دشت. ^۷ شمععی دوکری کده اینی رقم موگفت: "گم شو! گم شو! آی مرد خونی و آی مرد بے آرزش! ^۸ خداوند انتقام خون تمام خانوار شائول ره که تو دَ جای شی پادشاهی کدی از تو گرفته و خداوند پادشاهی ره دَ دست باچه تو آبشالوم تسلیم کده. توخ گو، بلا-و-مصیبت دَ بله تو آمده، چراکه تو یگ مرد خونی آستی."

۹ اوخته آبیشای باچه صرویه دَ پادشاه گفت: "چرا ای سگ مرده بدار مه پادشاه ره دوکری کنه؟ اجازه بدی که بورم و سر شی ره از تن شی جدا کنم." ^{۱۰} لیکن پادشاه گفت: "آی باچه های صرویه، شمو ره دز مه چی عرض آسته؟ ببلید که دوکری کنه، چون اگه خداوند دزو گفته که، 'داوود ره دوکری گو، پس کی آسته که بگیه، چرا ای کار ره مونی؟'" ^{۱۱} و داوود دَ آبیشای و تمام خدمتگاری خو گفت: "اونه، باچه خود مه که از پشت کمر مه دَ وجود آمده، قصد گرفتن جان مَره دَره؛ پس چیقس کلوتر امی بنیامینی ای قصد ره دشته بشه! او ره تنها ایله کنید و ببلید که دوکری کنه، چون خداوند دزو امر کده. ^{۱۲} شاید خداوند دَ مصیبت مه نظر کنه و خداوند دَ عوض دوکری که امروز ای نفر مونه، دز مه اجر خوب بدیه." ^{۱۳} پس داوود و نفرای شی دَ راه خو ادامه دد و شمععی از بغل کوهی که روی دَ روی ازوا بود رفت و دَ حالیکه مورفت، دوکری کده او ره قد سنگ میزد و خاک باد موكد. ^{۱۴} پادشاه و تمام مردمی که قد ازو بود، منده-وزله دَ دریای اردن رسید و دَ اونجی مندگی گرفت.

مشوره اخیتوفل دَ آبشالوم

۱۵ دَ امزو غیت که آبشالوم و پگ مردای اسرائیل دَ اورشلیم آمد، اخیتوفل ام قد شی قتی بود. ^{۱۶} وختی خوشای آرکی، رفیق داوود دَ پیش آبشالوم آمد، خوشای دَ آبشالوم گفت: "زنده باد پادشاه! زنده باد پادشاه!" ^{۱۷} آبشالوم دَ خوشای گفت: "آیا وفاداری تو بلده رفیق تو امی بود؟ چرا قد رفیق خو نرفتی؟" ^{۱۸} خوشای دَ آبشالوم گفت: "نه، بلکه کسی ره که خداوند و امی مردم و پگ مردای اسرائیل انتخاب کده، ما خدمتگار امزو آستم و دَ پیش امزو باقی مومتم. ^{۱۹} علاوه ازی،

ما کی ره باید خدمت کنم؟ آیا نباید باچه شی ره خدمت کنم؟ آره، امو رقم که ما د خدمت آته تو بودم، امو رقم د خدمت از تو ام استم.

۲۰ اوخته ایشالوم د اخیتوفیل گفت: "تو دز مو مشوره بدی؛ مو چیز کار کنی؟" ۲۱ اخیتوفیل د ایشالوم گفت: "قد خائونوی آته خو که او بلده نگاهوانی خانه ایشته، خاو گو؛ وختی تمام اسرائیل بشنوه که تو د نظر آته خو بد شدی، اوخته دست تمام کسای که قد تو آسته، قوت پیدا مونه." ۲۲ پس اونا د بله بام بلده ایشالوم یگ خیمه زد و ایشالوم د پیش چیم تمام بتی اسرائیل قد خائونوی آته خو خاو کد. ۲۳ مشوره که اخیتوفیل د امزو روزا میدد، رقم ازی بود که یگو کس از خدا هدایت طلب کنه. پس هر مشوره اخیتوفیل ام بلده داوود و ام بلده ایشالوم امی رقم باارزش بود.

خوشای مشوره اخیتوفیل ره باطل مونه

۱۷ اخیتوفیل د ایشالوم گفت: "دز مه اجازه بدی که دوازده هزار نفر ره انتخاب کنم و باله شده امشاو د دُمبال داوود بورم. ۲ د حالیکه او منده آسته و روحیه شی از دست رفته، ما د بله ازو میرسم و او ره وحشت زده مومم و تمام مردمی که قد شی آسته دوتا مونه؛ اوخته تنها پادشاه ره موکشتم ۳ و تمام مردم ره دوباره د پیش از تو میرم؛ چون مردی ره که تو طلب مونی، مرگ ازو باعث پس آمدون پگ موشه و تمام قوم د صلح و-امنیت زندگی مونه." ۴ ای توره د نظر ایشالوم و تمام ریش سفیدای اسرائیل خوب معلوم شد.

۵ اوخته ایشالوم گفت: "خوشای آرکی ره ام گوی کنید تا ازو ام بشنوی که او چیزخیل موگیه." ۶ وختی خوشای د پیش ایشالوم آمد، ایشالوم دزو گفت: "اخیتوفیل اینی رقم گفته، آیا مطابق گفته ازو عمل کنی؟ اگه موگی نه، تو نظر خو ره بگی."

۷ خوشای د ایشالوم گفت: "مشوره ره که اخیتوفیل ایدفعه دده، خوب مشوره نیبه." ۸ و خوشای ادامه دده گفت: "تو میدنی که آته تو و نفرای شی مردای جنگی آسته و رقم خرسی که چوجه های شی د بیابو از شی گرفته شده بشه سر قار آسته. علاوه ازی، آته تو آدم جنگ دیده آسته، او شاو ره د مینکل مردم تیر نمونه. ۹ بدن که امی آلی او خود ره د یگو غار یا یگو جای دیگه تاشه کده. و اگه ایطور شنه که بعضی نفرای ازمو د شروع جنگ کشته شده بوفته، اوخته هرکسی که ای ره بشنوه، موگیه، د مینکل لشکری که از ایشالوم پیروی مونه، یگ کشتار شده. ۱۰ و آدم دلیری که دل شی رقم دل شیر بشه، کاملاً بے جرأت موشه، چون تمام اسرائیل میدنه که آته تو یگ مرد جنگی آسته و کسای ام که قد شی آسته مردای دلیر. ۱۱ پس نظر ازمه ای آسته که تمام مردم اسرائیل از دان تا بعیرشبع که رقم ریگ دریا آلی بے حساب آسته، د پیش از تو جم شنه و جناب خود تو اونا ره د جنگ رهبری کنی. ۱۲ اوخته د هر جای که او پیدا شنه د جان شی موری و رقمی که شبنم د بله زمی میریزه د بله ازو تاه موشی و او و پگ کسای که قد ازو آسته یگ شی زنده نمونه. ۱۳ و اگه او د منه یگو شار عقب نشینی کنه، اوخته تمام اسرائیل ریسپونا ره د امزو شار میره و مو او ره کش کده د دزه میندزی تا یگ سنگ ریزه ام د امزو جای باقی نمونه." ۱۴ پس ایشالوم و تمام مردای اسرائیل گفت: "مشوره خوشای آرکی از مشوره اخیتوفیل کده بهتر آسته." چون خداوند تصمیم گرفتد که مشوره خوب اخیتوفیل ره باطل کنه تا تباهی ره د بله ایشالوم بیره.

۱۵ اوخته خوشای د صادق پیشوا و آبیاتار پیشوا گفت: "اخیتوفیل د ایشالوم و ریش سفیدای اسرائیل اینی رقم و اینی رقم مشوره دده و ما اینی رقم و اینی رقم مشوره ددیم. ۱۶ پس آلی د زودی نفر ری کُو و د داوود خبر دده بگی، امشاو د جایی که او دریا کم آسته نشی، بلکه هر رقم که موشه او طرف تیر شو؛ اگه نه، پادشاه و تمام کسای که قد شی آسته،

۱۷:۳ د بعضی ترجمه ها اینی رقم نوشته یه: "تمام مردم ره دوباره د پیش از تو میرم، رقمیکه یگ بیری د پیش شوی خو پس میبه."

نابود موشه.^{۱۷} یوناتان و اخیمصص د عین-روگل منتظر میششت و یگ کنیز آمده دزوا خبر میورد و اونا رفته خبر ره د داوود پادشاه میرسند، چون اونا بخاطری که دیده نشنه، د شار داخل نموشد. ^{۱۸} لیکن یگ جوان اونا ره دید و د ابشالوم خبر دد. پس اونا هر دوی شی د زودی رفت و د خانه یگ نفر د بحوریم داخل شد که د منه حولی ازو یگ چاه بود و اونا د منه امزو چاه تاه شد. ^{۱۹} خاتون صاحب خانه یگ چیز ره گرفته د دان چاه آوار کد و د سر شی غله-و-دانه پاش دد تا چیز معلوم نشنه. ^{۲۰} وختی خدمتگاری ابشالوم د پیش امزو خاتو د خانه آمد، اونا گفت: "اخیمصص و یوناتان کجا یه؟" خاتو دزوا گفت: "اونا از جوی آو تیر شده رفت". پس وختیکه اونا پالید و امو دو ره پیدا تئست، اونا پس د اورشلیم رفت. ^{۲۱} بعد از رفتون ازوا، امو دو از چاه بر شد و رفته د داوود پادشاه خبر دد. اونا د داوود گفت: "باله شنید و د زودی از آو تیر شنید، چراکه اخیتوفیل د باره شمو اینی رقم مشوره دده." ^{۲۲} پس داوود و تمام مردمی که قد شی قتی بود، باله شده از دریای اردن تیر شد و تا دم روز واز شدو یکی ازوا ام باقی نمد که از دریای اردن تیر نشده بشه. ^{۲۳} وختی اخیتوفیل دید که مشوره شی عملی نشد، او الاغ خو ره پالو کد و باله شده د شار خود خو د خانه خو رفت. د اونجی او کارای خانه خو ره سر-و-سامان دد و بعد ازو خود ره دار زد. پس او مرد و د قبر آته خو دفن شد. ^{۲۴} اوخته داوود د مخناییم آمد و ابشالوم قد تمام مردای اسرائیل از دریای اردن تیر شد. ^{۲۵} د امزو غیت ابشالوم عماسا ره د جای یوآب قومندان لشکر مقرر کدد؛ عماسا باچه یگ نفر د نام یترای اسرائیلی^۳ بود که یترای اویجیل دختر ناحاش خوار صروبه توی کدد؛ صروبه آبه یوآب بود. ^{۲۶} پس ابشالوم و اسرائیلی ها د سرزمین جلعاد خیمه زد. ^{۲۷} وختیکه داوود د مخناییم رسید، شویی باچه ناحاش از ربت عمونیا، ماکیر باچه عمیئیل از لو-دبار و برزلائی جلعادی از روگیلم^{۲۸} بستره ها، کاسه ها و ظرفای گلی ره قد گندم، جو، آرد، غله بریو شده، لوبیا، عدس، نخود بریو شده، ^{۲۹} عسل، قیماق، گوسپو و پنییر گاوی بلده خوراک داوود و مردمی که قد شی بود آورد، چون اونا گفت: "مردم د امزی بیابو گشنه و تئنه و منده-و-زله آسته."

مرگ ابشالوم

۱۸ ^۱ داوود مردای ره که قد شی بود، جم کد و د بله ازوا قومندانای هزار نفری و قومندانای صد نفری تعیین کد. ^۲ داوود لشکر ره د سه دسته ری کد: یگ دسته ره زیر قومنده یوآب، یگ دسته ره زیر قومنده ابیشای برار یوآب باچه صروبه و یگ دسته ره زیر قومنده اتای جتی. اوخته پادشاه د لشکر گفت: "ما خود مه ام قد شمو مورم." ^۳ لیکن لشکر گفت: "تو نباید بوری، چون اگه مو دوتا کنی بلده ازوا هیچ اهمیت ندره؛ حتی اگه نیم ازمو بمری، باز ام بلده ازوا هیچ اهمیت ندره. لیکن تو برابر ده هزار ازمو آرزش دری؛ پس بهتر آسته که تو د شار بونی و دز مو کومک ری کنی." ^۴ پادشاه دزوا گفت: "هر رقم که د نظر شمو خوب معلوم موشه، ما امو رقم مونم." پس پادشاه د بغل درگه شار ایسته شد و تمام لشکر د دسته های صد نفری و هزار نفری حرکت کد. ^۵ پادشاه د یوآب، ابیشای و اتای امر کده گفت: "قد ابشالوم باچه مه بخاطر ازمه د نرمی رفتار کنید." وختیکه پادشاه د پگ قومندانان د باره ابشالوم دستور دد، تمام لشکر شنید. ^۶ پس لشکر د جنگ اسرائیل د صحرا رفت و جنگ د جنگل افرایم در گرفت. ^۷ لشکر اسرائیل از پیش خدمتگاری داوود شکست خورد و د امزو روز کشتار کنه د اونجی رخ دد و بیست هزار نفر کشته شد. ^۸ جنگ د تمام منطقه تیت شد و تعداد کسای که د امزو روز د وسیله جنگل کشته شد، کلوتر از کسای بود که قد دم شمشیر کشته شد.

^{۱۷:۲۵} د بعضی ترجمه ها یترای اسماعیلی نوشته یه؛ امچنان د اول تواریخ ۱۷:۲.

۹ دَ امزُو غَیتِ اَبشالومِ قَدِ خِدْمَتگَارایِ داوودِ رُویِ دَ رُویِ شُد. اَبشالومِ دَ بِلِه قاطرِ سوارِ بُوَد و قاطرِ دَ زَیرِ شاخه هایِ یَگِ دِرختِ بَلوطِ کتِه دَرآمد و سِرِ اَزُو دَ شاخه هایِ دِرختِ بَلوطِ بَندِ مَند. دَ حَالیکِه اُو دَ مینکلِ آسمو و زمیِ اوزو مَندد، قاطرِیِ که دَ تَیِ پایِ شیِ بُوَد پِیشِ رَفت. ۱۰ یَگِ نَفرِ اُو رِه دِید و دَ یوآبِ خَبرِ دَدِه کُفت: ”اونه، ما دِیدُم که اَبشالومِ دَ یَگِ دِرختِ بَلوطِ اوزو مَندِه.“ ۱۱ یوآبِ دَ نَفریِ که دَزُو خَبرِ اُورُد کُفت: ”واقِعاً اُو رِه دِیدی؟ پس چَرا اُو رِه دَ اُمونجیِ کُشته دَ زمیِ نَزدیِ تا ما دَز تُو دَه مِثقالِ نَقره و یَگِ کَمربَندِ مِیدُم؟“ ۱۲ لیکنِ اُمو نَفرِ دَ یوآبِ کُفت: ”اگِه هَزارِ مِثقالِ نَقره ام دَ دِستِ مِه دَدِه مَوشُد، ما دِستِ خُو رِه دَ بِلِه باچِه پادشاهِ دِرازِ نَمو کُدم، چُونِ پادشاهِ دَز تُو و اَبیشایِ و اِنایِ دَ حَالیکِه مو گَوشِ مَوکدیِ اَمَرِ کَدِه کُفت، ’بخاطرِ اَزَمِه ازِ اَبشالومِ باچِه مِه حَفاظتِ کُنید.‘ ۱۳ و اگِه ما خِیانتکارانِه رَفتارِ کَدِه جانِ اَزُو رِه مِیگَرفُتُم -- چُونِ هِیچِ چِیزِ ازِ پادشاهِ تاشِه نَمومَنه -- اُولِ خُودِ تُو دَ صِیدِ مِه ایستِه مَوشُدی. ۱۴ اوختِه یوآبِ کُفت: ”ما نَمیتنُم وختِ خُو رِه قَدِ اَز تُو ایِ رَقمِ ضایعِ کُنُم.“ پس سِه دانه نَیزِه رِه دَ دِستِ خُو گَرفت و دَ دِلِ اَبشالومِ زَدَ دَ حَالیکِه اُو هَنوزِ دَ مینکلِ شاخه هایِ بَلوطِ زَندِه بُوَد. ۱۵ بعدِ اَزُو دَه مَرَدِ جَوانِ که سَلاح-بَرَدارایِ یوآبِ بُوَد دَ گَردِ اَبشالومِ جَمِ شُد و اُو رِه زَدِه کُشت.

۱۶ اوختِه یوآبِ شِیپورِ رِه دَ صَدا اُورَد و لَشکرِ ازِ دُمالِ کَدونِ اِسرائیلِ پسِ تاوِ خُورَد، چَراکه یوآبِ لَشکرِ رِه مَنعِ کَد. ۱۷ اونا جَسَدِ اَبشالومِ رِه گَرفته دَ یَگِ چُقُوریِ کتِه که دَ جَنگلِ بُوَد، پورته کَد و دَ بِلِه اَزُو یَگِ سَنگ-قَلچِه عَدَرِ کتِه جَورِ کَد. دَ عَینِ حالِ پَگِ لَشکرِ اِسرائیلِ دَ خانِه هایِ خُو دُوتا کَد. ۱۸ اَبشالومِ دَ غَیتِ زَندگیِ خُو یَگِ مَنارِ بَلَدِه خُو ایستَلجیِ کُدد که دَ دَرِه پادشاهِ آستِه، چُونِ اُو کُفت: ”ما باچِه نَدَرُم که نامِ مِه ازِ طَریقِ اَزُو باقیِ بُمَنه.“ پس اُو دَ بِلِه امزُو مَنارِ نامِ خُودِ خُو رِه ایشَتِ که تا اَمروزِ «یادگاریِ اَبشالومِ» کُفته مَوشِه.

داوود از مرگِ اَبشالومِ خَبرِ مَوشِه

۱۹ اوختِه اَخیمِعیصِ باچِه صادوقِ کُفت: ”مَرِه بیلِ که دَویدِه بَورُم و دَ پادشاهِ خَبرِ خوشِ بَرسنُم که خُداوندِ دَ حَقِ اَزُو اِنصافِ کَدِه و اُو رِه ازِ دِستِ دُشمنایِ شیِ نِجاتِ دَدِه.“ ۲۰ لیکنِ یوآبِ دَزُو کُفت: ”اَمروزِ تُو خَبرِ خوشِ نَمُوبری؛ تُو مِیتنیِ یَگو رَوزِ دِیگِه خَبرِ خوشِ بَرسنی، ولِیِ اَمروزِ ایِ کارِ رِه نَمونی، چَراکه باچِه پادشاهِ مُرده.“ ۲۱ اوختِه یوآبِ دَ یَگِ نَفرِ کُوشیِ کُفت: ”بَورُو، چِیزیِ رِه که دِیدیِ دَ پادشاهِ بَگی. ۲۲“ پس نَفرِ کُوشیِ دَ یوآبِ اِحترامِ کَد و دَویدِه رَفت. ۲۳ اَخیمِعیصِ باچِه صادوقِ بَسَمِ دَ یوآبِ کُفت: ”هَر رَقمِ که مَوشِه، لُطفاً دَز مِه امِ اِجازِه بَدیِ که ازِ پُشتِ نَفرِ کُوشیِ دَویدِه بَورُم.“ یوآبِ کُفت: ”باچِه مِه، چَرا مِیخاهیِ دَویدِه بَوری؟ تُو کُدمِ خَبرِ خوشِ نَدَریِ که بَبری و جَایزهِ بَگیری.“ ۲۴ اُو کُفت: ”هَر رَقمِ که شَنه، ما دَویدِه مَورُم.“ پس یوآبِ کُفت: ”بَورُو!“ اوختِه اَخیمِعیصِ ازِ راهِ اُواریِ دَویدِه رَفت و ازِ نَفرِ کُوشیِ پِیشِ شُد.

۲۴ دَ امزُو غَیتِ داوودِ دَ دالِیزِ مینکلِ دُو درگِه شارِ شِشْتُد؛ پَیره دارِ دَ بِلِه بامِ درگِه دَ سِرِ دیوالِ بُرِ شُد و دَ حَالیکِه تَوخِ مَوکد، اُو یَگِ نَفرِ رِه دِید که تنهایِ خُو دَویدِه مِیبه. ۲۵ اوختِه پَیره دارِ چِیغِ زَدِه دَ پادشاهِ خَبرِ دَد. پادشاهِ کُفت: ”اگِه تنها آستِه، خَبرِ خوشِ دَ دانِ شیِ یَه.“ دَ حَالیکِه اُو نَفرِ اَمَدِه نَزدِیکِ مَوشُد، ۲۶ پَیره دارِ یَگِ نَفرِ دِیگِه رِه دِید که دَویدِه مِیبه؛ اوختِه پَیره دارِ دَ دَروازِه وانِ کُفت: ”یَگِ نَفرِ دِیگِه تنهایِ خُو دَویدِه مِیبه.“ پادشاهِ کُفت: ”اُو امِ خَبرِ خوشِ مِیره.“ ۲۷ پَیره دارِ کُفت: ”دَویدونِ نَفرِ اُولیِ رَقمِ دَویدونِ اَخیمِعیصِ باچِه صادوقِ آستِه.“ پادشاهِ کُفت: ”اُو یَگِ اَدَمِ خُوبِ آستِه و حتماً خَبرِ خُوبِ مِیره.“

۲۸ اَخیمِعیصِ چِیغِ زَدِه دَ پادشاهِ کُفت: ”خَیر-و-خَیریتِ آستِه!“ اوختِه اُو دَ پِیشِ پادشاهِ قَدِ رُویِ خُو دَ زمیِ اُفتَد و کُفت: ”حَمد-و-ثَنّا دَ خُداوندِ، خُدایِ تُو! اُو اُمو مَرَدّا رِه که دِستِ خُو رِه دَ خِلافِ بادارِ مِه پادشاهِ بالِه کُدد، دَ بادارِ مِه تَسلیمِ کَد.“ ۲۹ پادشاهِ کُفت: ”آیا اَبشالومِ باچِه مِه جَورِ آستِه؟“ اَخیمِعیصِ دَ جَوابِ شیِ کُفت: ”وختیِ یوآبِ مَرِه و خِدْمَتگَارِ

دیگه پادشاه ره زبی کد، ما غدر غریو کته ره دیدم، لیکن نفامیدم که چیز خیل بود. ^{۳۰} پادشاه گفت: ”ای سوبیه و د اینجی ایسته شو. “ پس او امونجی رفته ایسته شد.

^{۳۱} اوخته نفر کوشی رسید و گفت: ”بلده بادار مه پادشاه خبر خوش آسته! چون خداوند امروز د حق تو انصاف کد و تو ره از دست تمام کسای که د خلاف تو باله شد، نجات دد.“ ^{۳۲} پادشاه د نفر کوشی گفت: ”آیا آبشالوم باچه مه جور آسته؟“ نفر کوشی د جواب شی گفت: ”دشمنای بادار مه پادشاه و تمام کسای که باله موشه تا دز تو ضرر برسنه، عاقبت شی مثل امزو جوان بشه.“

^{۳۳} پادشاه غدر غمگی شد و د اتاقی که بله دالیز درگه شار بود، بر شده چخرا کد. او د حالیکه مورفت، اینی رقم موگفت: ”آی باچه مه آبشالوم! آی باچه مه، آی باچه مه آبشالوم! کشکه ما د جای تو مومردم، آی باچه مه آبشالوم، آی باچه مه!“

یوآب داوود ره سرزنش مونه

۱۹ د یوآب گفته شد که، ”اونه، پادشاه چخرا مونه و بلده آبشالوم ماتم گرفته.“ ^۲ پس پیروزی امزو روز بلده تمام لشکر د ماتم تبدیل شد، چون مردم د امزو روز شنید که پادشاه بخاطر باچه خو غمگی شده. ^۳ لشکر د امزو روز دزکی د شار داخل شد، رقم کسای که از جنگ دوتا کده بشه و از شرمندگی دزکی د شار داخل شنه. ^۴ پادشاه روی خو ره پوشند و پادشاه د آواز بلند چخرا کده گفت: ”آی باچه مه آبشالوم! آی باچه مه آبشالوم، آی باچه مه!“

^۵ اوخته یوآب د منبه خانه د پیش پادشاه آمد و دزو گفت: ”امروز تو روی تمام خدمتگاری خو ره قد شرم پوشندی، روی خدمتگاری ره که جان از تو و جان باچه ها و دختران تو و جان خاتونو و کنیزای تو ره نجات دد. ^۶ ازی که تو دشمنای خو ره محبت کدی و از دوستای خو بد بردی، تو امروز واضح کدی که قومندانا و خدمتگارا بلده تو هیچ ارزش ندره؛ چون ما فامیدم که اگه آبشالوم امروز زنده موبود و مو پگ مو مومردی، تو خوش موشدی. ^۷ پس آلی باله شده برو بیه و د خدمتگاری خو تورای دلگرم کونده بگی؛ ما د خداوند قسم مخورم که اگه برو نیی، امشاو یگ نفر ام قد از تو باقی نمومنه و ای بلا بدتر از تمام بلاهای آسته که از جوانی تا آلی ره د بله تو آمده.“ ^۸ اوخته پادشاه باله شد و د پیش درگه شار ششت؛ و د لشکر گفته شد که: ”اونه، پادشاه د پیش درگه شار ششته،“ و پگ لشکر د پیش پادشاه آمد.

پس آمدون داوود د اورشلیم

د امزو غیت تمام لشکر اسرائیل دوتا کده د خانههای خو رفتد. ^۹ پگ مردم د تمام طایفه های اسرائیل قد یگدیگه خو جر-و-بحث کده موگفت: ”پادشاه مو ره از دست دشمنای مو خلاص کده و او کسی آسته که مو ره از دست فلسطینیا نجات دده، لیکن آلی او بخاطر آبشالوم از سرزمین مو دوتا کده؛ ^{۱۰} و آبشالوم ره که مو مسح کده د بله خو پادشاه جور کددی، او د جنگ کشته شده. پس آلی چرا د باره پس آوردن پادشاه هیچ چیز نموگید؟“

^{۱۱} داوود پادشاه د صادق پیشوا و آبیاتار پیشوا اینی پیغام ره زبی کده گفت: ”د ریش سفیدای یهودا بگید، چرا شمو د پس آوردن پادشاه د خانه شی از پگ کده آخر استید، د حالیکه توره تمام اسرائیل د پیش پادشاه د جایی که آسته رسیده؟“

^{۱۲} شمو برارون مه استید، شمو گوشت و استغون مه استید؛ پس چرا شمو د پس آوردن پادشاه از پگ کده آخر استید؟“

^{۱۳} و د عماسا بگید، ”آیا تو گوشت و استغون مه نیستی؟ خدا مره سخت جزا بدیه، اگه تو بلده همیشه د جای یوآب قومندان لشکر مه نشنی.“

۱۴ پس عماسا دل تمام مردای یهودا ره د دست آورد و پگ ازوا یگ دل و یگ فکر شد؛ و اونا د پادشاه پیغام ری کده گفت: ”تو و تمام خدمتگاری تو پس بیید.“ ۱۵ اوخته پادشاه پس آمد و د دریای اردن رسید؛ و مردم یهودا د دم راه پادشاه د جلجال آمد تا پادشاه ره از دریای اردن تیر کده بیره.

۱۶ شمعی باچه جیرای بنیامینی از بحوریم د عجله قد مردم یهودا د دم راه داوود پادشاه آمد؛ ۱۷ قد ازو یگ هزار نفر از بنیامین آمد و صیبا خدمتگار خانوار شائول قد پوزده باچه خو و بیست خدمتگار خو قد ازو قتی بود. اونا د عجله از دریای اردن د پیش پادشاه تیر شد. ۱۸ اونا تیر شده رفت تا خانوار پادشاه ره از دریا تیر کده بیره و هر کاری که د نظر پادشاه خوب معلوم شنه، انجام بدیه.

شمعی باچه جیرا امی که از دریای اردن تیر شد، او د پیش پادشاه روی د خاک افتد ۱۹ و د پادشاه گفت: ”امیدوار استم که بادار مه، مره گناهکار حساب نکنه و خطای ره که خدمتگار شی د روزی بر شدون بادار خو پادشاه از اورشلیم مرتکب شده د یاد خو تیره و پادشاه او ره د دل خو نگیره. ۲۰ چون ما خدمتگار تو میدنم که ما گناه کدیم؛ امزی خاطر اینه، امروز ما از تمام خانوار یوسف^۱ کده اولتر د دم راه بادار خو پادشاه آمدیم.“ ۲۱ اوخته آپیشای باچه صروبه د جواب شی گفت: ”آیا شمعی بخاطری که مسح شده خداوند ره دوکری کده، کشته نشنه؟“ ۲۲ لیکن داوود گفت: ”آی باچه های صروبه، شمو ره دز مه چی غرض آسته؟ چرا شمو امروز دشمن مه شدید؟ آیا امروز ام یگو کس باید د اسرائیل کشته شنه؟ آیا ما نمیدنم که ما امروز پادشاه اسرائیل استم؟“ ۲۳ پس پادشاه د شمعی گفت: ”تو نمومری.“ و پادشاه بلده ازو قسم خورد.

۲۴ د امر و غیت مفیوشیت نوسه شائول ام د دم راه پادشاه آمد؛ او از روزی که پادشاه رفتد تا روزی که صحیح-و-سلامت پس آمد، نه د فکر پای های خو شد، نه ریش خو ره اصلاح کدد و نه کالای خو ره شستد. ۲۵ وختیکه او از اورشلیم د دم راه پادشاه آمد، پادشاه دزو گفت: ”آی مفیوشیت، چرا قد ازمه نمدی؟“ ۲۶ او د جواب شی گفت: ”آی بادار مه پادشاه، خدمتگار مه مره بازی دد؛ ما د خدمتگار خو گفتم، ’الاغ مره پالون کو تا ما سوار شده د پیش پادشاه بورم.’ چون خدمتگار تو شل آسته؛ لیکن او امو کار ره نکد، ۲۷ بلکه د بله خدمتگار تو د پیش بادار مه پادشاه تهمت کد. مگم بادار مه پادشاه رقم ملایکه خدا آسته؛ پس هر چیزی که د نظر تو خوب معلوم موشه، امو ره انجام بدی. ۲۸ باوجود که تمام خانوار آته مه د پیش بادار مه پادشاه سزاوار دیکه چیز نبود بغیر از مرگ، لیکن تو خدمتگار خو ره د مینکل کسای شندی که د دسترخون تو موخوره. پس ما دیکه چی حق درم که د پیش پادشاه ناله-و-فریاد کنم.“

۲۹ پادشاه دزشی گفت: ”چرا ایقس کلو توره موگی؟ ما گفتیم که تو و صیبا زمی ره تقسیم کنید.“ ۳۰ مفیوشیت د پادشاه گفت: ”بیل که پگ شی ره امو بگیره؛ امی که بادار مه پادشاه صحیح-و-سلامت پس د خانه خو آمده، بلده مه هر چیز آسته.“

۳۱ اوخته برزلائی جلعدادی از روگلیم آمد تا قد پادشاه از دریای اردن تیر شنه و تا او ره همراهی کده از دریای اردن تیر کنه. ۳۲ برزلائی یگ مرد عدر پیر بود که هشتاد سال عمر دشت. وختیکه پادشاه د محناییم بود، برزلائی خوراک ازو ره تهیه مودک، چون او یگ مرد عدر ثروتمند بود. ۳۳ پادشاه د برزلائی گفت: ”قد ازمه بیه و د اورشلیم قد ازمه بمن و ما فکر خو ره سون تو میگیرم.“ ۳۴ لیکن برزلائی د پادشاه گفت: ”چند سال از زندگی مه منده که ما قد پادشاه د اورشلیم بورم؟ ۳۵ ما فعلاً هشتاد ساله استم. آیا ما میتنم خوب و بد ره فرق کنم؟ آیا خدمتگار تو مزه چیزی ره که موخوره و وچی مونه، موفامه؟ آیا وختیکه یگ خاتو یا یگ مرد بیت میخانه ما میتنم آواز شی ره بشنوم؟ پس چرا خدمتگار تو بلده بادار خو پادشاه یگ بار اضافی بشه؟ ۳۶ آلی خدمتگار تو قد پادشاه چند قدم د او طرف دریای اردن موره و بس. چرا پادشاه از مه ایقس قدردانی کنه؟ ۳۷ لطفاً بیل که خدمتگار تو پس بوره تا د شار خود خو بمره و د نزدیک قبر آته و آبه خو دفن

۱۹:۲۰ بنیامین و یوسف برار بود، ولی یوسف از پگ باچه های یعقوب کده مشهور بود. امزی خاطر شمعی، باوجود که بنیامینی آسته، خود ره از خانوار یوسف حساب مونه.

شُنه. لیکن اینه، خدمتگار تو کِمهام^{۳۸} حاضر آسته، بلده شی اجازه بدی که قد بادار مه پادشاه بوره و هرچیزی که د نظر تو خوب معلوم موشه بلده شی انجام بدی. ”^{۳۸} پادشاه گُفت: ”خوبه، کِمهام قد از مه بوره و ما هر چیزی که د نظر تو خوب معلوم شُنه بلده شی انجام میدیم؛ و تو هر چیزی که از مه خواهش کنی بلده تو د جای میرم. ”^{۳۹} پس تمام مردم از دریای اُردن تیر شد؛ و پادشاه پیش از تیر شدو برزلائی ره ماخ کده برکت دد و برزلائی پس د خانه خو رفت. ^{۴۰} پادشاه از دریا د جلجال تیر شد و کِمهام ام قد شی قتی رفت. خلاصه، تمام لشکر یهودا و نیم لشکر اسرائیل پادشاه ره همراهی کده اُورد. ^{۴۱} اوخته تمام مردای اسرائیل د پیش پادشاه آمد و د پادشاه گُفت: ”آی پادشاه، چرا برارون مو مردای یهودا، تو ره دزی کد و تو و خانوار تو ره قد تمام نفرای تو قتی از دریای اُردن تیر کده اُورد؟ ”^{۴۲} پگ مردای یهودا د جواب مردای اسرائیل گُفت: ”بخاطری که پادشاه نزدیکانه مو آسته. پس شمو چرا دزی باره قار آستید؟ آیا مو کدم چیز از پادشاه خوردی و یا دز مو کدم بخششی دده؟ ”^{۴۳} اوخته مردای اسرائیل د جواب مردای یهودا گُفت: ”مو د پادشاه ده حصه دَری و حق ازمو د داوود ام از شمو کده کلوتر آسته. پس چرا مو ره خار-و-حقیر حساب مونیید؟ آیا مو نبودی که اول د باره پس اُوردون پادشاه خو توره گُفتی؟ ” لیکن تورای مردای یهودا از مردای اسرائیل کده زور بُود.

شورشِ شِبع

۲۰ د امزو غیت یگ آدم فتنه-انگیز د نام شِبع باچه بکری بنیامینی ام د اُونجی بُود. او شیبور ره د صدا اُورد و گُفت: ”مو د داوود حصه نداری و از باچه یسی بے نصیب آستی! آی مردم اسرائیل هر کدم شمو د خیمه خو بورید!”^۱ پس تمام مردای اسرائیل از پیروی داوود دست کشید و از شِبع باچه بکری پیروی کد؛ لیکن مردای یهودا قد پادشاه خو مند و از اُردن تا اورشلیم او ره همراهی کد.

^۲ وختی داوود د خانه خو د اورشلیم آمد، پادشاه امو ده خاتو ره که کینز شی بُود و بلده نگاهوانی خانه ایشند، گرفت و اونا ره د یگ خانه نظربند کد. او ضرورت های ازوا ره تهیه موكد، لیکن قد ازوا خاو نموشد. پس اونا تا روز مردون خو نظربند بُود و مثل بیوه ها زندگی موكد.

^۳ اوخته پادشاه د عماسا گُفت: ”مردای یهودا ره د بین سه روز د پیش مه جم گو و خود تو ام د اینجی حاضر بش. ”^۴ پس عماسا رفت تا مردای یهودا ره جم کنه، لیکن از وختی که پادشاه بلده شی تعیین کدد، طال خورد. ^۵ اوخته داوود د آبیشای گُفت: ”آلی شِبع باچه بکری از آبشالوم کده کلوتر دز مو ضرر میرسنه. پس نفرای بادار خو ره بگیر و او ره دُمبال کو؛ نَشُنه که او شارای دیوالدار بلده خو پیدا کنه و از گیر مو خلاص شُنه. ”^۶ پس نفرای یوآب قد کریتیا، فلپتیا و تمام مردای دلیر-و-جنگی از پشت ازو بر شده رفت؛ اونا از اورشلیم بر شد تا شِبع باچه بکری ره دُمبال کنه. ^۷ وختی اونا د نزدیک سنگ کته د جبعون رسید، عماسا د دم راه ازوا آمد. یوآب کلائی جنگی پوشیدد و د بله ازو یگ کمر بند قد یگ خنجر که د غلاف خو بُود د کمر شی بسته بُود. امی که او پیش رفت خنجر از غلاف خو اُفتد. ^۸ یوآب د عماسا گُفت: ”برار جو، چی حال دری؟ ” و یوآب قد دست راست خو ریش عماسا ره گرفت که او ره ماخ کنه. ^۹ عماسا متوجه خنجر که د دست یوآب بُود نَشُد. پس یوآب خنجر ره د کوره ازو چقی کد و روده های ازو د زمی بر شد و او مُرد؛ حاجت د صربه دوّم نَشُد.

اوخته یوآب و برار شی آبیشای د دُمبال شِبع باچه بکری رفت. ^{۱۱} و یکی از خدمتگاری یوآب د پالوی جسد عماسا ایسته شده گُفت: ”هر کسی که طرفدار یوآب و طرفدار داوود آسته، از پشت یوآب بییه. ”^{۱۲} عماسا د مینکل راه د خون خو غوئه شُد؛ و غیتی امو نفر دید که تمام لشکر د اُونجی ایسته موشه، او عماسا ره از مینکل راه کش کده د صحرا بُرد

^{۳۷:۱۹} بعضی ترجمه ها کِمهام ره «باچه برزلائی» معرفی مونه، ولی د زبون عبرانی د باره پیوند برزلائی و کِمهام چیز نوشته نییه.

و یگ رخت ره د بِلَه شی اَنَدخت، چُون اُو دید که هر کس که د نَزْدِیکِ اَزُو مِیَمَد ایستنه مَوْشُد. ۱۳ امی که جَسَدِ عَماسا از مینکل راه باله شُد، تمام لشکر از پُشتِ یوآب رفت تا شَبَع باچه بکری ره دُمبال کنه.

۱۴ شَبَع از مینکل تمام طایفه های اِسْرَائیل تیر شده د اَبِل بَیت-مَعکَه اَمَد و تمام بکریا قد اَزُو قتی بُود؛ اونا جم شده از پُشتِ اَزُو اَمَد تا از شی حِفَاطت کنه. ۱۵ اوخته لشکرِ یوآب اَمَد و اُو ره د شارِ اَبِل بَیت-مَعکَه محاصِرَه کد؛ اونا د بَرابَر شار یگ بُغَنْدی جور کد که اُو د بَغَلِ دیوال قرار گرفت و تمام لشکری که قد یوآب بُود، دیوال ره مِیَزَد تا اُو ره بیرو کنه. ۱۶ د اَمزُو غَیْت یگ خاتُونِ دانا از مَنَه شار کُوی کده گُفت: ”گوش بگیری! گوش بگیری! د یوآب بگید که د اینجی بیبه تا ما قد شی توره بگیم.“ ۱۷ وختیکه یوآب نَزْدِیک رفت، خاتُو گُفت: ”تُو یوآب آستی؟“ اُو د جواب شی گُفت: ”آره، ما اَسْتُم.“ اوخته خاتُو دَزُو گُفت: ”تورای کَنیز خُو ره گوش بگیر.“ یوآب گُفت: ”گوش مِیگیرم.“ ۱۸ خاتُو گُفت: ”د زَمَانِ قَدِیمِ اینی رقم گُفته مَوْشُد، د اَبِل رفته مشوره بگیرید.“ و د اَمزی رقم یگ قضیه حل-و-فصل مَوْشُد. ۱۹ ما از شاری اَسْتُم که د اِسْرَائیل صُلح طلب و وفادار آسته؛ و تُو میخاهی امی شار ره که د اِسْرَائیل مِثَلِ آبه آسته خراب کنی. چرا تُو میخاهی که میراثِ خُداوند ره نَابُود کنی؟“ ۲۰ یوآب د جواب شی گُفت: ”از مه دُور بَشَه! از مه دُور بَشَه که ما شار ره خراب یا نَابُود کَنم. ۲۱ قضیه اُو رقم نِیسته که تُو فِکَر مونی، بلکه یگ نفر د نامِ شَبَع باچه بکری که از کوهستون اِفرایم آسته، دِست خُو ره د خِلَافِ داوود پادشاه باله کده. فقط اُمو نفر ره تسلیم کنید و ما از شار شَمو مورم.“ خاتُو د یوآب گُفت: ”اینه، سر اَزُو از بِلَه دیوال بلده تُو پورته مَوْشه.“ ۲۲ اوخته اُمو خاتُو قد مشوره حکیمانَه خُو د پیش پگِ مردُم رفت و اونا سر شَبَع باچه بکری ره از تَن شی جدا کده بلده یوآب پورته کد. اوخته یوآب شیپور ره د صدا اُورد و اونا از نَزْدِیکِ شار هر سُو تیت شُد و هر کس سُونِ خِیمَه خُو رفت؛ ولے یوآب پس د اورشلیم د پیش پادشاه اَمَد.

نفرای دربارِ داوود

۲۳ د اَمزُو غَیْتِ یوآب قومندانِ تمام لشکرِ اِسْرَائیل بُود و بنایاه باچه یهو یاداع قومندانِ کریتیا و فلیتیا؛ ۲۴ ادورام مسؤلِ کارگرای جبری بُود و یهوشافاط باچه اخیلُود کاتب؛ ۲۵ شیوا مُنشی بُود و صادوق و ابیاتار پیشواییو؛ ۲۶ و عیرای یائیری ام از طرفِ داوود مقامِ پیشوایی دشت.

داوود انتقامِ جبعونیا ره از اولاده شائول میگیره

۲۱ د زمانِ پادشاهی داوود سِه سال دَوامدار قحطی شُد. اوخته داوود از خُداوند هدایت طلب کد و خُداوند گُفت: ”ای حالتِ بخاطرِ شائول و خانوارِ خُونریزِ اَزُو پیش اَمده، چراکه اُو جبعونیا ره کُشت.“ ۲ جبعونیا از جَمِ بنی اِسْرَائیل نَبُود، بلکه باقیمنده اموریا بُود؛ و بنی اِسْرَائیل بلده ازوا قَسَم خورُد که اونا ره نَمو کُشه، لیکن شائول بخاطرِ غَیرتی که بلده اِسْرَائیل و یهودا دشت، قَصَد کُدد که اونا ره از بین بیره. ۳ پس داوود جبعونیا ره کُوی کد و قد ازوا توره گُفت. ۳ و پادشاه د جبعونیا گُفت: ”بلده شَمو چیز کار کَنم و گُذشته ره چطور جبران کَنم تا شَمو قوم خُداوند ره بَرکت بدید؟“ ۴ جبعونیا دز شی گُفت: ”مو از شائول و خانوارِ شی نقره و طَلا طلب نَدری و نه ام بلده مو اجازه آسته که د اِسْرَائیل یگو کس ره بکُشی.“ داوود پُرسید: ”شَمو از مه چی میخاهید که بلده شَمو انجام بدیم؟“ ۵ اونا د پادشاه گُفت: ”اُمو نفر که مو ره تَباه مَوکد و بلده مو نَقشه میکشید که مو ره نَابُود کنه تا د هیچ نُقَطَه سرزمینِ اِسْرَائیل باقی نَمنی، هفت نفر از باچه گونِ خانوارِ اَزُو ره دز مو تسلیم کُو تا مو اونا ره د حُضُورِ خُداوند د جبعه شائول که اِنْتِخاب شِدِه خُداوند بُود د دار اوزو کنی.“ پادشاه گُفت: ”اونا ره دز شَمو تسلیم مَوئم.“

۲۱:۲ د باره دُشمنی شائول قد جبعونیا د کتابِ مَقَدَّس هیچ چیز نوشته نیبه.

۷ لیکن پادشاه مِیَبوشِت باچه یوناتان ره ابله کد، چراکه قَسَم خُداوند دَ بَین ازوا بُود، یعنی دَ بَین داوود و یوناتان باچه شائول. ۸ پس پادشاه دُو باچه رِصفه دُخترِ آیه ره که اَرْمونی و مِیَبوشِت بُود و بلده شائول زیده شُد و پَنج باچه مِیرَب ۹ دُخترِ شائول ره که بلده عدریئیل باچه بَرزَلایِ مَحولاتی زیده شُد، گِرِفت ۹ و اونا ره دَ دِستِ جِبعونیا تسلیم کد؛ جِبعونیا اونا ره دَ بِلِه کوه دَ حُضُورِ خُداوند دَ دارِ اوزو کد و اَمُو هفت نفر یگجای مُرد. اونا دَ شُرُوعِ روزایِ جَم کدونِ حاصِلات، دَ غَیْبِ جَوِ دَرُو کُشته شُد.

۱۰ اوخته رِصفه دُخترِ آیه یگِ پلاس ره گِرِفته دَ بِلِه قاده بلده خُو اوار کد و از شُرُوعِ جَم کدونِ حاصِلات تا غَیْبِیکه بارو از آسمو دَ بِلِه ازوا بارید، دَ روزِ مُرغکوی هُوَا ره و دَ شاو جانورایِ بیابو ره نَه‌ایشِت که دَ بِلِه ازوا حمله کنه. ۱۱ از کاری که رِصفه دُخترِ آیه، کَنیزِ شائول کُدد، دَ داوود خبر دَده شُد. ۱۲ اوخته داوود رفته استغونایِ شائول و استغونایِ باچه شی یوناتان ره از مُردَمِ یابیشِ جِلعاد گِرِفت. مُردَمِ یابیشِ جِلعاد اَمُو جَسَدِ ها ره از مِیدانِ شارِ بَیت-شان دُزی کده اُورُد، از جای که فِلَسطینیا اونا ره اوزو کُدد؛ چُون دَ روزی که فِلَسطینیا شائول ره دَ جِلبوع کُشتند اُو ره دَ دارِ اوزو کُدد. ۱۳ پس داوود استغونایِ شائول و استغونایِ باچه شی یوناتان ره اُرنجی اُورد و استغونایِ کسایِ ره که دَ جِبعه دَ دارِ اوزو شُد اَم جَم کد. ۱۴ دَمزی رقم اونا استغونایِ شائول و باچه شی یوناتان ره اِنْتِقَالَ دَده دَ صِیْلَع دَ سرزمینِ بَنیامین دَ قَبْرِ قِیسِ آتِه شائول دَفن کد و هر چیزِی که پادشاه اَمَر کُدد، اونا دَ جای اُورد. بعد اَزُو خُدا دُعایِ ازوا ره که بلده سرزمینِ خُو کُدد، قَبُول کد.

جنگ دَ خِلافِ فِلَسطینیا

۱۵ بَینِ فِلَسطینیا و اِسرائیل بسم جنگ شُد و داوود قد خِدْمَتگاری خُو رفته دَ خِلافِ فِلَسطینیا جنگ کد و داوود از حال رفت. ۱۶ اوخته یشبی-بنوب که یکی از اولادِه رافا بُود و گِرَنگی نِیزه شی سِه صد مِثقال^۱ برونز بُود و یگِ شمشیرِ نَو دَ کمر خُو دَشت، قَصَدِ کُشتونِ داوود ره کد. ۱۷ لیکن اَیِشایِ باچه صَرُوبه دَ کومکِ اَزُو اَمَد و اَمُو فِلَسطینیا ره زَده کُشت. اوخته نفرایِ داوود قَسَم خورده دَزُو گُفت: ”تُو دِیگه قد ازمو دَ جنگ نَمِیی؛ نَشْنه که تُو چَرَاغِ اِسرائیل ره گُل کنی.“

۱۸ بعد ازی یگِ جنگ قد فِلَسطینیا دَ گوبِ دَرِ گِرِفت که دَ اَمُرُو جنگ سِبکایِ خُوشاتی ساف ره کُشت؛ ساف اَم یکی از اولادِه رافا بُود. ۱۹ بعد اَزُو یگِ جنگِ دِیگه قد فِلَسطینیا دَ گوبِ دَرِ گِرِفت و دَزُو جنگِ اِلحانان باچه یاعیرِ بَیت-لَحَمی، جُلِیاتِ جَتی^۲ ره کُشت که چِیو نِیزه شی رقمِ چِیو کارگاهِ بافندگی بُود. ۲۰ یگِ جنگِ دِیگه دَ جَتِ دَرِ گِرِفت؛ دَ اُونجی یگِ مُردِ قد بِلند بُود که هر دِست و پایِ شی شَش کِلک دَشت که جُمْلِه ازوا بَیست و چار کِلک مَوشُد؛ اُو اَم از اولادِه رافا بُود. ۲۱ وختیکه اُو اِسرائیل ره طعنه دَد، یوناتان باچه شَمعی، باچه بَرارِ داوود اُو ره کُشت. ۲۲ اَمی چار نفر از اولادِه رافا دَ جَتِ بُود که دَ دِستِ داوود و خِدْمَتگاری شی کُشته شُدِه اُفتَد.

سُرُودِ شُکرگزاریِ داوود

۲۲ ۱ داوود دَ روزی که خُداوند اُو ره از دِستِ پَگِ دُشمنایِ شی و از دِستِ شائول خلاص کد، توره هایِ امزی سُرُود ره دَ وَصَفِ خُداوند خاند^۲ و گُفت:

”خُداوند قاده-و-پناهگاهِ مه آسته، قلعه و نِجات دِهِنده مه.
 ۳ اُو خُدایِ مه آسته، قاده مه که دَزُو پناه مِیگِیرُم،

سِپَرِ مه و قُدْرَتِ نِجاتِ مه؛

^۱ ۲۱:۱۶ سِه صد مِثقال تقریباً نیم سیر مَوشه. ^۲ ۲۱:۱۹ امکان دَره که مقصد ”بَرارِ جُلِیاتِ جَتی“ بشه. بلده معلوماتِ کَلوترِ دَ اَوَّلِ تَواریخ فصلِ ۲۰ آیه ۵ رُجوع کنید. ^۳ ۲۲:۳ دَ جای ”قُدْرَت“ دَ زِیونِ عِبرانی «شاخ» نِوشته بَه.

‡ ۲۱:۸ اَوَّلِ سَموئیل ۱۸:۱۹

قلعه بلند مه؛ پناهگاه مه و نجات دهنده مه،
تو مره از ظلم نجات میدی.

^۴ خداوند ره که لایق حمد-و ثنا آسته، کوی کدم
و ما از چنگ دشمنای خو نجات پیدا کدم.
^۵ چراکه جلیه های مرگ چاردور مره گرفتند
و سیل های تباهی د بِلَه مه هجوم آورد؛
^۶ ریسپونای عالم مُرده ها د دور مه خود ره پیچندد
و دام های مرگ د پیش روی مه ایشته شدد.

^۷ ما د غیت سختی-و-مشکلات خو خداوند ره کوی کدم
و د پیش خدای خو ناله-و-فریاد کدم.
او از جایگاه خو آواز مره شنید
و ناله-و-فریاد مه د گوش ازو رسید.
^۸ اوخته زمی لَرزه کده تکان خورد؛
و بُنیاد های آسمو شور خورده
از شدت قار ازو د حرکت آمد.
^۹ از بینی شی دود بر شد
و از دان شی آتش دُوب کِننده
که از شی قوغ ها باد موشد.
^{۱۰} او آسمو ره خم کد و تاه آمد
و د تی پای شی تریکی تیره بود.
^{۱۱} او د بِلَه کِروبی^a سوار شده پرواز کد
و د بِلَه بال های باد دیده شد.
^{۱۲} او تریکی ره د چاردور خو سایبان جور کد،
آورهای تریک ره که دز شی آوها جم آسته.
^{۱۳} از روشنی خُصور ازو
قوغ های آتش باد شد.
^{۱۴} خداوند از آسمو گرگردراغ کد؛
قادر مُتعال آواز خو ره بر کد.
^{۱۵} او تیرها ره ایله کده دشمن^b ره تیت پرک کد
و آتشک ری کده اونا ره د گلگلمیری اندخت.
^{۱۶} اوخته غوجی های دریا دیده شد

^a ۲۲:۱۱ «کِروبی» امکان دَره که «ملایکه مقرب» معنی بدیه. امچنان بلده فامیدو د باره «کِروبی» د کتاب خروج - ۱۸۲۰: ۲۵ رجوع کنید.

^b ۲۲:۱۵ د جای «دشمن» د زیون عبرانی «اونا» نوشته یه.

و بُنِیادِ زَمی نُمایان شُد،
از هَیبتِ خُداوند
و از شَمالِ بادِ پِینی اَزو.

۱۷ اُو از عالمِ باله دَ کومکِ مه رسیده مَره گرفت
و از آو های کَلو بُرو بُر کد.

۱۸ اُو مَره از چَنگِ دُشمنِ زورثوی مه خلاص کد،
از چَنگِ کسای که از مه بد موبُرد؛
چون اونا از مه کده کَلو زورثو بُود.

۱۹ دَ روزی که دُچارِ بلا-و-مُصِیبتِ بُودم، اونا دَ جان مه آمد،
لیکن خُداوند پُشتیوان مه بُود.

۲۰ اُو مَره بُر کده دَ جای پَراخ اُورد؛
اُو مَره نِجاتِ دَد، چراکه اُو از مه راضی بُود.

۲۱ خُداوند دَ مُطابقِ عدالتِ مه دز مه اجر دَد،
دَ مُطابقِ پاکیِ دِستای مه قد مه رفتار کد.

۲۲ چراکه ما راه های خُداوند ره نِگاه کدیم
و شیرانه از خُدای خُو رُوی گردو نَشُدیم.

۲۳ پِگِ احکامِ اَزو دَ پیشِ رُوی مه بُوده
و از دِستورای شی دُور نَشُدیم.

۲۴ ما دَ حُضُورِ اَزو بے عیب بُودیم
و خود ره از گُناه دُور نِگاه کدیم.

۲۵ پس خُداوند دز مه اجر دَد، دَ مُطابقِ عدالتِ مه
و دَ مُطابقِ پاکیِ دِستای مه که دَ پیشِ نظرِ اَزو یه.

۲۶ خُداوند، دَ آدمِ وفادار، تُو وفاداری خُو ره نشو میدی؛
دَ نفرِ بے عیب، تُو بے عیبی خُو ره نشو میدی.

۲۷ دَ آدمِ پاک، پاکی خُو ره نشو میدی،
لیکن دَ آدمِ چَلباز، هُوشیاری خُو ره نشو میدی.

۲۸ تُو قَوْمِ مَظْلُومِ ره نِجاتِ میدی،

لیکن چیمای تُو دَ آدمای کِبری-و-مغرورِ آسته تا اونا ره سرنگون کنی.
۲۹ آی خُداوند، تُو نُورِ مه آستی؛

خُداوند تریکی مَره دَ روشنی تبدیل مونه.

۳۰ دَ کومکِ ازتُو ما دَ بِلِه لَشکرِ حَمَله مُونم

و قد تَوَكَّلْ دَ خُدای خُو دَ بِلِه دیوالِ شارِها بُر موشم.

- ۳۱ خُدا راه-و-طریق شی کامل آسته؛
 کلام خُداوند خالص آسته.
 او بلده تمام کسای که دزو پناه موبره سپر آسته.
- ۳۲ چون غیر از خُداوند، کی خُدا آسته؟
 و غیر از خُدای مو، کی قاده-و-پناهگاه مو آسته؟
- ۳۳ خُدا پناهگاه مُستحکم مه آسته؛
 او راه-و-طریق مَره بے خطر جور مونه.
- ۳۴ او پایای مَره رقم پایای آهو جور مونه
 و مَره دَ جای های بلند ایستلجی موكنه.
- ۳۵ او دستانای مَره بلده جنگ تمرین میدیه
 تا که بازو های مه بینه کمون برونزی ره خم بدیه.
- ۳۶ آی خُداوند، تُو سپر نجات خُو ره دز مه ددے
 و کومک از تُو مَره بزرگ جور کد.
- ۳۷ زیر پای مَره بلده قدم های مه پراخ جور کدے
 تا که پایای مه نلخشه.
- ۳۸ ما دشمنای خُو ره دُمبال کده اونا ره نابود مونتُم
 و تا که نابود نشده، پس دور نموخورُم.
- ۳۹ ما اونا ره نابود کدُم؛ ما اونا ره زُدُم تا دیگه باله نشنه؛
 اونا دَ تی پای مه اُفتد.
- ۴۰ چون تُو کمر مَره قد قوت بلده جنگ بسته کدے
 و مخالفتای مَره دَ تی پای مه اندختی.
- ۴۱ تُو گردون دشمنای مَره دَ دست مه ددی
 و ما کسای ره که از مه بد موبرد، نابود کدُم.
- ۴۲ اونا چیم دَ راه بود، لیکن هیچ کس نبود که اونا ره نجات بدیه؛
 اونا پیش خُداوند ناله-و-فریاد کد، ولے او دزوا جواب ندد.
- ۴۳ ما اونا ره کُفته رقم خاک زمی نرم کدُم
 و دَ بله ازوا لَغه کده رقم گل کُوچه پایمال کدُم.
- ۴۴ تُو مَره از جنجال قوم مه خلاص کدی
 و مَره دَ عنوان کتیه ملت ها برقرار نگاه کدی؛
 مردمی ره که نمیشنختُم مَره خدمت مونه.
- ۴۵ بیگنه گو خَم شده دَ پیش مه آمد
 و امی که اونا توره مَره میشتوه، از آید مه موشه.
- ۴۶ بیگنه گو بے روحیه شده
 و از جای های مُستحکم خُو قد ترس-و-لرز بُرو آمد.

۴۷ خُداوند زنده یه! حمد-و-ثنا دَ قاده-و-پناهگاهِ مه!
 مُتعال باد خُدای که قاده نجات مه آسته،
 ۴۸ خُدای که انتقام مَره گِرِفت
 و قوم ها ره زیر حُکمرانی مه اُورد،
 ۴۹ خُدای که مَره از چنگِ دُشمنای مه بُرو اُورد.
 خُداوندا، تُو مَره دَ برابرِ مُخالِفاي مه سرِبلند کدی
 و از دِسْتِ آدمِ ظالمِ نجات ددی.

۵۰ امزی خاطر آی خُداوند، تُو ره دَ مینکلِ مِلّتِ ها حمد-و-سپاس مُوگِیم
 و بلده سِتایشِ نام تُو سرُود میخائِم.
 ۵۱ اُو پیروزی های بُزرگ ره نصیبِ پادشاهِ خُو مونه
 و رَحمتِ خُو ره دَ مَسَحِ شُدِه خُو نِشو میدیه،
 دَ داوود و اولاده شی تا اَبَدِالاباد.

تورای آخِرِ داوود

۲۳^۱ اینمیا تورای آخِرِ داوود آسته:
 ”وَحیِ داوودِ باچه یسّی،
 وَحیِ مَرَدی که بلند مَرْتبه شُد،
 وَحیِ مَسَحِ شُدِه خُدایِ یَعقُوب
 و سرُودخانِ مَورِدِ پَسَنَدِ اِسْرَائیل؛

۲ رُوحِ خُداوند از طَریقِ ازمه توره مُوگِیه
 و کلامِ اَرُو دَ سِرِ زبون مه آسته.
 ۳ خُدایِ اِسْرَائیلِ توره گُفت،
 قاده-و-پناهگاهِ اِسْرَائیلِ دَز مه گُفت:
 ’کسی که دَ بِلِه مَرْدُمِ عادِلانه حُکمرانی کنه
 و دَ خُدا-ترسیِ پادشاهی کنه،
 ۴ اُو رَقْمِ رُوشنیِ صُبْحِ آسته،
 رَقْمِ اَفْتویِ که دَ یگِ صُبْحِ بے اُورِ بُرِ موشه،
 رَقْمِ رُوشنیِ بعد از بارو
 که علف ره از زمی سوزدلجی مونه.’

۵ آیا خائوار مه دَ حُصُورِ خُداوند امی رَقْمِ نییه؟
 چُون اُو قد ازمه عهدِ اَبَدیِ بسته کده
 که از هر نِگاه با ترتیب و مُسْتَحکم آسته.

آیا او باعث نموشه که تمام کامیابی مه
و تمام آرزوهای مه د ثمر برسه؟
۶ لیکن آدمای شیرین-و-بدکار رقم خار های آسته که دور آندخته موشه،
چراکه اونا قد دست گرفته نموشه.
۷ کسی که میخایه دزوا دست بزنه،
باید یگ اسباب آینی یا یگ چپو نیزه ره استفاده کنه.
اونا د امونجی که آسته د امونجی سوختنده موشه.”

نفرای جنگی داوود

۸ نام های مردای دلیر-و-جنگی داوود اینیا آسته: یوشیب-بشبت تحمونی که سرکرده قومندانا بود، او نیزه خو ره د
خلاف هشت صد نفر باله کد و اونا ره د یگ زمان کشت.
۹ بعد ازو العازار باچه دودو نوسه آخوخی بود. وختیکه داوود فلسطینیای ره که د اونجی بلده جنگ جم شدد د مبارزه
طلب کد، العازار یکی امزو سه نفر دلیر-و-جنگی بود که قد داوود قتی آمدد. مردای اسرائیل عقب نشینی کد، ۱۰ لیکن
العازار ایسته شده قد فلسطینیا جنگ کد تا عیتیکه دست شی منده شد و شمشیر د دست شی چسپید. خداوند د امزو روز
یگ پیروزی کته نصیب ازوا کد. اوخته لشکر دوباره د پیش ازو آمد، لیکن فقط بخاطر لیج کدون کشته شده‌ها.
۱۱ بعد ازو شمه باچه آگه هراری بود. وختیکه فلسطینیا د لیحی جم شد، د جای که یگ پئی زمی پر از عدس بود؛
لشکر اسرائیل از پیش فلسطینیا دوتا کد، ۱۲ لیکن شمه د مینکل امزو پئی زمی ایسته شده او ره نگاه کد و فلسطینیا ره
شکست دد. د امزی رقم خداوند یگ پیروزی کته نصیب ازوا کد.
۱۳ د دورون جم کدون حاصلات سه قومندان از جمله سی قومندان تاه شده د غار عدلام د پیش داوود آمد؛ د امزو غیت
یگ لشکر فلسطینیا د دره رفائیم خیمه زد. ۱۴ داوود د او زمان د پناهگاه خو بود و پیره دارخانه فلسطینیا د بیت-لحم قرار
دشت. ۱۵ داوود هوس کده گفت: ”کشکه یگو کس از چاهی که د نزدیک درگه بیت-لحم آسته دز مه آو بیره تا وچی کتم.”
۱۶ اوخته امو سه نفر دلیر-و-جنگی لشکر فلسطینیا ره از مینکل شی شق کده از چاهی که د نزدیک درگه بیت-لحم بود آو
کشید و گرفته د پیش داوود آورد؛ لیکن داوود آو ره وچی نکد، بلکه او ره د عنوان هدیه بلده خداوند لوو کد ۱۷ و گفت:
”آی خداوند، از مه دور بشه که ای کار کتم! آیا ای خون امزی مردای نیبه که جان خو ره د خطر آندخته رفتند؟” امزی
خاطر او نخاست که آو ره وچی کنه. امی کارای بود که امو سه نفر دلیر-و-جنگی انجام ددد.
۱۸ آپیشای برار یوآب باچه صرویه سرکرده امزو قومندانا بود. ۱۹ او نامتوترین امزو سه بود و قومندان ازوا شد، لیکن د سه نفر اول نمیرسید.
۲۰ بنیاه باچه یهویداع یگ مرد دلیر از قبصیل بود که کارای کته کدد؛ او دو باچه آریئیل موآبی ره کشت و د یگ روز
برفی د یگ چقوری تاه شده یگ شیر ره از بین برد. ۲۱ او یگ مرد خوش-آندام مصری ره ام کشت. امو مرد مصری د
دست خو یگ نیزه دشت، و له بنیاه قد یگ سوئه چپو د جنگ ازو رفت و نیزه ره از دست امزو مصری گرفته او ره قد نیزه
خود شی کشت. ۲۲ امی کارای بود که بنیاه باچه یهویداع انجام دد و رقم امزو سه نفر دلیر-و-جنگی نامتو شد. ۲۳ او د
مینکل امزو سی نفر نامتو صاحب احترام شد، لیکن د سه نفر اول نمیرسید و داوود او ره قومندان محافظین خو مقرر کد.
۲۴ اینی کسا شامل امزو سی نفر بود:

عَسَائِيلُ بِرَارِ يُوَابِ،
 الْحَانَانُ بَاچَه دودوی بَیت-لَحْمی،
 ۲۵ شَمَّه حَرودی،
 إِلِیقَای حَرودی،
 ۲۶ حَالِصِ فَلَطی،
 عِیرَا بَاچَه عَقِیشِ تَقْوَعی،
 ۲۷ أَبِیعِزْرِ عَنَاتوتی،
 مِیونای حوشاتی،
 ۲۸ صَلْمونِ آخوخی،
 مِهرای نَطوفاتی،
 ۲۹ حَالِبِ بَاچَه بَعِنَه نَطوفاتی،
 اِتای بَاچَه رِیبای از جِبَعَه بِنِیامین،
 ۳۰ بِنِیایای پِرِعاتونی،
 هِدای از تَنگی های جَاعَش،
 ۳۱ أَبوعَلبونِ عَرباتی،
 عَزماوَتِ بَرحومی،
 ۳۲ اَلِیحَبای شَعَلبونی یکی از بَاچَه گونِ یاشن،
 یوناتان ۳۳ بَاچَه شَمَّه هَراری،
 اَخِیامِ بَاچَه شاررِ هَراری،
 ۳۴ اَلِیْفِلِطِ بَاچَه اَحْسَبای مَعکاتی،
 اَلِیعامِ بَاچَه اَخِیتوْفِلِ جِیلونی،
 ۳۵ حِصْرای کَرَملی،
 پَعْرای اَرَبی،
 ۳۶ یِگالِ بَاچَه ناتان از صوبه،
 بانای جادی،
 ۳۷ صَالِقِ عَمونی،
 نَحْرای بئِیروتی سلاح-بَردارِ یُوَابِ بَاچَه صَرُویَه،
 ۳۸ عِیرای یَتِری،
 گَارِبِ یَتِری
 ۳۹ و اوربای جِتی.
 جُمْلَه سی و هفت نفر.

داوود سرشماری مونه

۲۴

۱ آتشِ قارِ خداوند بسمِ دَ ضِدِ إِسْرَائِيلِ دَرِ گِرِفْت، چُون اُو داوود ره دَ خِلَافِ اَزْواِ بَالِه کد و گُفت: ”بورو، إِسْرَائِيلِ وِ يَهُودَا ره سرشماری کو.“^a ۲ پس پادشاه دَ یوآب قومندانِ لشکر خُو که قد شی قتی بُود گُفت: ”بورو، دَ مینکلِ تمامِ طایفه هایِ إِسْرَائِيلِ از دان تا بَعِیْرِشَبَعِ بگرد و مردُم ره سرشماری کو تا تَعْدَادِ مردُم ره بَدَنُم.“ ۳ یوآب دَ پادشاه گُفت: ”خداوند، خُدایِ تُو تَعْدَادِ مردُم ره صد برابرِ کلوتر کنه و چیمایِ بادار مه پادشاه ام ای ره بنگره! لیکن چرا بادار مه پادشاه میخایه که ای کار ره کنه؟“ ۴ مگم توره پادشاه دَ بِلِه یوآب و قومندانایِ لشکر زور شد. پس یوآب و قومندانایِ لشکر از پیشِ پادشاه رفت تا مردُمِ إِسْرَائِيلِ ره سرشماری کنه. ۵ اونا از دریایِ اَرْدُن تیر شد و دَ نَزْدِیکِ عَرَوَعِیر، دَ طرفِ راستِ شاری که دَ مینکلِ دَرَه جاد سُونِ یَعزیرِ آسته خَیمه زد. ۶ بعد اَزْواِ اونا دَ جِلْعَادِ و سرزمینِ تَحْتِیم-خُدشی رفت و اَزْونجی دَ دان-یعنِ اَمَدَه طرفِ صیدون دور خورد ۷ و دَ قَلْعَه صُور و تمامِ شارایِ جویا و کِنَعانیا رفت و دَ جَنُوبِ یَهُودَا تا بَعِیْرِشَبَعِ اَمَد. ۸ پس وختیکه اونا دَ تمامِ سرزمی گشت، اونا بعد از نه ماه و بیست روز دوباره دَ اورشَلیم اَمَد. ۹ یوآب تَعْدَادِ مردُمی ره که سرشماری شُدّه دَ پادشاه گُفت: از إِسْرَائِيلِ هشت صد هزار مردِ جنگی شمشیرزن بُود و از یَهُودَا پنج صد هزار مرد.

۱۰ داوود بعد از سرشماری کدونِ مردُم خود ره دَ دِلِ خُو ملامت کد. پس داوود دَ خُداوند گُفت: ”امی کار ره که کدیم، گُناهِ غَدْر کُنه ره مُرتکِبِ شَدیم. آلی ای خُداوند، خاهشِ مُونُم که گُناهِ خِدْمَتگَارِ خُو ره بَبِخَش، چراکه ما غَدْر یگ کارِ اَحْمَقانِه کدیم.“ ۱۱ صَبَاحِ گاهِ رُوزِ دِیگِه شی وختیکه داوود از خا و باله شد، کلامِ خُداوند دَ جادِ نَبی که بلده داوود پیشگویِ مَوکد، اَمَدَه گُفت: ۱۲ ”بورو و دَ داوود بگی که خُداوند اینی رقمِ مَوگِیَه، ما سه چیز ره دَ پیشِ تُو میلم؛ توییکی ازوا ره اِنْتِخابِ کو و ما اُو ره دَ حقِ تُو انجامِ میدیم.“ ۱۳ پس جاد دَ پیشِ داوود رفته دَرُوزِ گُفت: ”هفت سال قحطی دَ سرزمینِ تُو بییه؟ یا سه ماه از پیشِ دُشمنایِ خُو دُوتا کنی و اونا تُو ره دُمبال کنه؟ و یا بلده سه روز سرزمینِ تُو دَ مَرَضِ وَا گِرِفْتار شنه؟ آلی فکر کو و تصمیمِ بگیری که ما دَ امزو که مَرِه رِبی کده چی جوابِ ببرم.“ ۱۴ داوود دَ جاد گُفت: ”سخت بیچاره شَدم. بهتر آسته که دَ دِستِ خُداوند بفتی، چُون رَحْمَتِ اَزْواِ بزرگ آسته؛ ولے نیل که دَ دِستِ اِنسانِ بفتُم.“

۱۵ پس خُداوند مَرَضِ وَا ره امزو صُبح تا وختِ تَعیینِ شُدّه دَ بِلِهِ إِسْرَائِيلِ رِبی کد و هفتاد هزار نفرِ قوم از دان تا بَعِیْرِشَبَعِ مُرد. ۱۶ وختی ملایکه دِستِ خُو ره دَ بِلِهِ اورشَلیمِ دِراز کد تا اُو ره بیخی تَباه کنه، خُداوند رَحْمِ کده دَمِ بِلَا ره گِرِفْت و دَ ملایکه که مردُم ره از بینِ مَوبُرْدِ گُفت: ”بَسِ آسته! دِستِ خُو ره بگیری.“ دَ امزو غَیْتِ ملایکه خُداوند دَ نَزْدِیکِ خرمونجویِ اَرْونِه یَبُوسی بُود. ۱۷ وختی داوود امو ملایکه ره که مردُم ره میبزد دید، اُو دَ خُداوند گُفت: ”توخ کو، ما گُناه کدیم؛ خطا از مه سر زده؛ ولے امی گوسپندو^b چیز کار کده که دَ بِلَا گِرِفْتار شُدّه؟ پس لُطْفاً بیل که دِستِ تُو دَ بِلِهِ ازمه و دَ بِلِهِ خانوارِ آتِه مه دِراز شنه.“

داوود یگ قُربانگاه آباد مونه

۱۸ دَ امزو روز جاد دَ پیشِ داوود اَمَد و دَزِ شی گُفت: ”بورو، یگ قُربانگاه بلده خُداوند دَ بِلِهِ خرمونجویِ اَرْونِه یَبُوسی آباد کو.“ ۱۹ پس داوود مَطَابِقِ گُفْتِه جاد، امو رقم که خُداوند اَمَر کُدد، رفت. ۲۰ وختی اَرْونِه توخ کد و دید که پادشاه و خِدْمَتگَارایِ شی سُونِ اَزْواِ مِیبه، اَرْونِه رفت و دَ پیشِ پادشاه خود ره قد رُویِ خُو دَ زمی اَندخت ۲۱ و اَرْونِه گُفت: ”چطور

^a ۲۴:۱ امکان دَره که امی آیه اینی رقم فامیده شنه: آتشِ قارِ خداوند بسمِ دَ ضِدِ إِسْرَائِيلِ دَرِ گِرِفْت، چُون یگو چیز داوود ره از دَرُونِ شی اَشْتِکِ کده دَ خِلَافِ اَزْواِ بَالِه کد و گُفت: ”بورو، إِسْرَائِيلِ وِ يَهُودَا ره سرشماری کو.“ دَ اوّلِ تواریخِ فصلِ ۲۱ آیه ۱ رُجوع کنید. ^b ۲۴:۱۷ «گوسپندو»

که بادار مه پادشاه د پيش خدمتگار خو آمده؟" داوود گُفت: "آمدیم تا خرموجوی ره از تو بخرم و یگ قربانگاه بلده خداوند آباد کنم تا مَرَضِ وُیا از بله مردم دور شنه." ۲۲ اَرَوْنَه د داوود گُفت: "بادار مه پادشاه هر چیزی که د نظر شی خوب معلوم موشه، بگیره و تقدیم کنه. اینه، گاو ها بلده قربانی سوختنی، چپر و یوغ گاو ها ام بلده هیژم حاضر آسته. ۲۳ ای پادشاه، اَرَوْنَه پگ امزی چیزا ره دز تو میدیه." امچنان اَرَوْنَه د پادشاه گُفت: "دعا مونم که خداوند، خدای تو قربانی تو ره قبول کنه."

۲۴ لیکن پادشاه د اَرَوْنَه گُفت: "نه، ما اونا ره د هر قیامت که تو بگی، دمزو قیامت از تو میخرم؛ ما بلده خداوند، خدای خو قربانی سوختنی بدون قیامت تقدیم نمونم." پس داوود خرموجوی و گاو ها ره د پنجاه مثقال نقره خرید. ۲۵ و داوود د اونجی یگ قربانگاه بلده خداوند آباد کد و قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی تقدیم کد. اوخته خداوند دعای ازو ره بلده سرزمین شی قبول کد و مَرَضِ وُیا از اسرائیل دور شد.